

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Lord Syster

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE MOORD OP DE ROTSEN

Fr. 2.—.

„.....lag het lijk van Jack”.

No. 1232.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE MOORD OP DE ROTSSEN

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

EEN ONVERWACHTTE ONTDEKKING.

Omstreeks het midden van een prachtigen herfstdag kwam er een eigenaardige beweging in het als een vijver zoo gladde water van den oceaan op ongeveer vijftig mijlen ten zuiden van Kaap Sable, het uiterste zuidelijke puntje van het groote eiland Nieuw Schotland, dat, zooals men zal weten, door een breeden waterweg, de Baai van Fundy geheeten, gescheiden is van het vaste land van Amerika.

De golven schenen traag vaneen te wijken om doortocht te verleen aan een voorwerp, misschien was het wel een wezen, dat er uitzag als een slapende schildpad, maar dan van een vreemden vorm, zuiver rond en van een even vreemde kleur van schild — die van aluminium.

Maar het ding werd spoedig grooter, de ronde vorm ging over in een elliptische, die zich maar steeds uitrekte, totdat er op de kalme golven iets scheen te drijven van een grijsachtige kleur, die ook wat naar dof zilver zweemde, en dat zich nog voortdurend had uitgerekt, terwijl het ronde ding nu ongeveer een paar decimeters boven het water uitstak.

Ingewijden zouden het natuurlijk reeds lang geweten hebben, maar leeken zouden pas begrepen hebben wat dit ding was, toen het ronde

ding eensklaps open ging als de deksel van een doosje, en er een menschenhoofd verscheen, een breed, groot, goedig menschenhoofd, van een door de zon verbrande kleur, kinderlijke blauwe oogen en de gaafste tanden, die men zich kan voorstellen, en die nu allen zichtbaar waren, want het hoofd grijsde vriendelijk, waarschijnlijk onder den invloed van het verrukkelijke herfstweder, en de zilte bries, die de benauwde lucht daarbinnen uit de duikboot — want dat was het natuurlijk — verdrijven kwam.

Toen ging de mond met de blinkende tanden nog verder open en een vroolijke stem riep naar beneden:

„Geen spoortje te zien van eenig leven, mylord! Het is verrukkelijk weder, en de zee is zoo glad als olie!”

„Des te beter, Henderson,” werd er door een onzichtbare stem geantwoord, „want wij kunnen niet al te veel van onze Bruinvisch vergen. Zij heeft zich dapper geweerd, maar zij is er, vrees ik, niet zonder kleerscheuren afgekomen bij die ontmoeting met de drie cocaïne-smokkelaars! Is er niets meer van hen te zien, Henderson?”

„Geen spoor, mylord!”

„Dan heeft het douaneschip zeker het eenige, dat niet gezonken is, op sleeptouw genomen en het goede buit verklaard! Maak eens wat plaats voor mij, James, ik moet wat frissche lucht inademen. Brand, kom ook mee aan het dek, wij hebben zeker wel genoeg geslapen en wij moeten eens beraadslagen wat wij thans zullen doen.”

Het groote, roode hoofd verdween, en een oogenblik later klommen John Raffles en Charles Brand langs 't smalle stalen laddertje door de ronde opening op het nog natte dek, dat van fijne groeven voorzien was, die elkander rechthoekig kruisten, opdat de voet er wat beter houvast aan zou hebben. Maar tevens was, terwijl de duikboot langzaam rees, de stalen reeling opgerezen, die wel geen stevige houvast bood, maar althans belette, dat men onvoorziens van het dek in de golven zou glijden.

Die reeling was niets anders dan een dunne staalkabel, uitgespannen tusschen acht d.M. hooge stangen, vier aan iedere zijde van het schip en die gemakkelijk neergeklapt konden worden, wanneer de duikboot onderdook.

Een oogenblik snoven de beide vrienden, zwigend rondom zich heen ziende, de verrukkelijke zeelucht op, frisch en weldoende, die hun longen volkomen zuiverde.

En beiden dachten zij na over hetgeen hen hier op deze plek had gebracht.

Het was eigenlijk zeer eenvoudig in zijn werk gegaan.

Raffles was met de duikboot naar Amerika vertrokken, van een zijner eilanden af, omdat zijn vliegmaschine buiten gebruik was gesteld — men zou beter doen te zeggen, dat zij volkomen vernield was en door een geheel nieuwe zou moeten worden vervangen, — slechts gedreven door zijn zucht om nieuwe avonturen te beleven. Hij had voor de duikboot een voortreffelijke schuilplaats weten te vinden in het binnenste van een uitgemergelde, gedeeltelijk onder water geloopt, en met de zee in verbinding staande kolenmijn, en zijn kostbaar schip zou zich daar waarschijnlijk nog wel bevinden, ware het niet, dat die mijn de verzamelpplaats bleek te zijn van een troep smokkelaars, die van plan waren daar een zending cocaïne en andere smokkelwaren, door drie Japansche motorbooten aangebracht, te verzilveren.

Raffles had dien toelag ontdekt en weten te verijdelen, de smokkelaars van hun geld ontlust, bestemd om er het bedwelmend gif mee te betalen, en tenslotte had hij de in het nauw gedreven douaneboot weten te ontzetten, die

de drie Japanners achterna was gaan zetten, niet wetend, dat ieder van die schepen voorzien was van ver dragend en zeer krachtig geschut.

Weliswaar had hem die tocht zeer ver van zijn oorspronkelijke ligplaats gevoerd, maar daarvan behoefde hij geen spijt te hebben, want hij kon er in slagen een der Japansche motorbooten te rammen, terwijl de tweede in den grond werd geschoten door het kleine kanon van de douaneboot.

En hiermede had Raffles den rol, althans wat dit voorval betrof, uitgespeeld, en de ongehoorde vermoeienissen van die twee laatste dagen hadden de drie opvarenden van de duikboot, Raffles, Brand en Henderson, wel gedwongen spoedig rust te nemen. Zij hadden dan ook bijna zeven uren aan één stuk geslapen, terwijl de boot op een veilige diepte zachtjes voortdreef, en toen zij weder boven kwamen, bleken zij zich te bevinden op een afstand van nauwelijks vijftig mijlen van Kaap Sable.

Het spreekt echter vanzelf, dat Raffles daarvan op dit oogenblik nog niet het flauwste besef had, omdat het volkomen onmogelijk is onder water de plaats te bepalen, waar zich een schip bevindt.

Maar de Bruinvisch had alles aan boord wat er noodig is om het bestek te bepalen, voortreffelijke zeekaarten, een compas en een sextant. Op een vraag van Raffles reikte Henderson spoedig al deze voorwerpen aan door het ronde luik. Raffles nam den sextant, raadpleegde zijn horloge, dat natuurlijk niet langer den Londen-schen tijd aanwees, en „schoot de zon”, zooals de vakterm luidt, hetgeen wil zeggen, dat men door middel van het instrument de zon gelijk kan doen vallen met de lijn van de horizon, en aldus den hoek kan meten, dien het hemellichaam inderdaad met den gezichtseinder maakt. Binnen tien minuten was de geheele bewerking afgeloopen, en nadat de Raffles de kaart geraadpleegd had, riep hij uit:

„Omstreeks vijftig zeemijlen van Kaap Sable, Brand!”

„Ik ben blij, dat ik weet waar ik ben, Edward — maar het zou me nog meer verheugen als ik wist wat wij hier uitvoeren!”

„Wel, rondrijven, genieten van de heerlijke lucht, onze longen met al die weelde vullen, en — lunchen!”

„Alles goed en wel — maar daarna? Keeren wij niet terug naar onze mijn?”

„Later misschien, Brand! Voor het oogenblik is die schuilplaats wel wat al te gevaarlijk, zooals je zult moeten toegeven! De douaniers, door een spion ingelicht, zullen haar natuurlijk

van begin tot einde doorzocht hebben en wellicht houden zij er thans nog de wacht, in de hoop, dat zij er nog meer smokkelaars zullen vangen. Neen, het zal verstandiger zijn, als wij ons daar in de eerste weken niet meer wagen. Het is jammer, want dat reusachtige, met water gevulde hol, in het binnenste van de mijn, was voortreffelijk geschikt als schuilplaats — maar ik durf er thans nog niet terugkeeren. Daarenboven — het zal noodzakelijk zijn, dat wij de machine eens duchtig inspecteeren, zoodra onze boot stil ligt. De schok, de botsing met die Japansche smokkelboot, heeft haar in elk geval geen goed gedaan, en het is beter wanneer wij thans Nieuw Schotland aandoen, daar een stil plekje opzoeken en een nauwkeurig onderzoek instellen."

"Nu, mij is het wel!" hernam Brand. "Ik kan mij zeer wel schikken in dit leventje, want waarschijnlijk komen er nu wel eenige weken van rust!"

"Eenige weken is waarschijnlijk wat overdreven, mijn waarde!" zeide Raffles glimlachend. "Zoolang zal het onderzoek niet duren en wanneer alles weer in orde is, keeren wij terug. In New-York vangt het seizoen aan — vergeet dat niet!"

"Bedoel je het theaterseizoen?"

"Ook dat! Maar het theaterseizoen is tevens het jaargetijde van de briljanten, de dancings, de feestelijkheden, het goud, dat stroomt! En zoo kunnen wij dus het nuttige met het aangename paren!"

"Het is maar wat men aangenaam noemt!" bromde Brand verdrietig. "Ik zou nu veel liever de grens zijn overgetrokken, naar Canada zijn gegaan en daar wat hebben gejaagd!"

"Dat komt ook nog, Brand — stel je maar gerust! Maar ik wil liever wachten tot de eerste sneeuw gevallen is, want eigenlijk is het jagen daar pas loonend in den winter! Ik verlang er naar die witte pracht nogmaals te aanschouwen en ik beloof je een paar maanden vacantie, te midden van sneeuw en ijs!"

"En droog vleesch, dat zoo hard is als een steen, melk die je met een bijl moet stuk hakken, geconserveerde groente, die je moet zagen, wolven, en misschien goudzoekers op den koop toe!" riep Brand uit. "Nu, mij deert het niet — ik ben je man en ik ga mede! Zullen wij niet wat eten? Ik beken dat ik mij gevoel als het binnenste van een trommel!"

"Wij zullen eens zien wat onze vriend Henderson ervan terecht heeft gebracht en tegelijkertijd zullen wij koers zetten naar Nieuw Schotland. Ik wil daar nog voor het vallen van de

duisternis zijn, want het zal niet zoo gemakkelijk vallen daar een ligplaats te vinden!"

"Gaan wij naar Halifax?"

"Daar is natuurlijk geen sprake van! Wat zouden wij ook in de hoofdstad te zoeken hebben? Trouwens de geheele oostkust van het eiland is voor ons afgesloten, want het krioelt daar van kleine en groote havenplaatsen en visschersdorpen. Wij kunnen alleen het zuiden gebruiken, want daar zijn inhammen genoeg en er wonen maar zeer weinig menschen. Vooruit — naar beneden — onze magen roepen om voedsel!"

Er steeg reeds een veelbelovende geur omhoog door het geopende luik, en de twee mannen wierpen elkander een veelzeggenden blik toe — Henderson had weder eens getoond wat hij met weinig middelen vermocht te bereiden! Daar was heerlijke koffie, er was een uitnemend riekende goulash, afkomstig uit een der blikken, die uit Londen waren meegenomen, er waren appels bij wijze van dessert — er was versche scheepsbeskuit! En zoo uitgehongerd waren de twee, dat ze het 'n godenmaal achtten.

En ondertusschen zette het vaarttuig, aan de oppervlakte varende, en door Henderson bestuurd, langzaam en voorzichtig zijn tocht voort in Noordelijke richting, want Raffles durfde niet te veel eischen van de machine, die minder regelmatig werkte dan hij wel gewenscht had.

Terwijl de motor liep, beschouwde Raffles hem aandachtig, en hij meende spoedig het gebrek te hebben ontdekt. Door den schok was slechts het motorlichaam een weinig verschoven, misschien het tiende deel van een millimeter, en daardoor wrongen de assen een weinig in de lagers — niet genoeg om de werking van de motor onmogelijk te maken, maar toch wel zoo veel, dat die lagers op den duur zouden uitslijten, wanneer men de machine op volle kracht liet draaien, of de tocht lang voortzette.

En zoo gleed de boot met een vaart van hoogstens tien zeemijlen in het uur over de verlaten zee en het was in al die uren slechts tweemaal noodzakelijk het luik te sluiten en onder te duiken, omdat een groot vaarttuig opdook, dat koers hield in de richting van de duikboot.

Het was echter nog klaarlichte dag, toen de rotsachtige kust van Nieuw-Schotland opdaagde. Nog een half uur, en de boot zou voor anker kunnen gaan.

De zuidkust van Nieuw-Schotland heeft twee groote steden die ver van elkander liggen. Barrington, dicht bij Kaap Sable gelegen, en Yarmouth, het begin van de eenige spoorlijn,

welke het eiland rijk is, en die van de genoemde stad naar Halifax, en vandaar haar het noordelijkste stadje loopt.

Tusschen die beide steden wijkt de kustlijn zeer ver terug om een zeer diepe baai te vormen, met meerendeels steile oevers.

Maar ook voor het overige is de zuidkust rijk aan inhammen en kreeken.

En het was in een van deze inhammen, dat Raffles besloot voorloopig voor anker te gaan, opdat de motor opnieuw gericht en de lagers opnieuw gesteld zouden kunnen worden. Het zou een arbeid zijn van nauwelijks een paar uren, maar het moest verricht worden, terwijl de boot onbewegelijk stil lag.

Het spreekt vanzelf, dat Raffles thans de duikboot geheel en al moest doen onderduiken, want de zee hier krioelde van visschersvaartuigen, die van de plaatsen op de oostkust kwamen.

Slechts het puntje van de periscoop stak boven de golven uit, maar zij liet geen zog achter bij het varen, wegens de geringe snelheid, waarmee de Bruinvisch zich voortbewoog.

Raffles kruiste een kwartier voor de kust op en neer en daar hij niets vond wat voor zijn doel geschikt was, zoo voer hij den inham binnen, waarvan zooeven sprake was, en die omtrent zestig kilometer diep in het land doordringt! Raffles herinnerde zich, dat hij vele zij-inhammen heeft en juist toen de schemering begon te vallen, voer hij omzichtig een van die eenzame kreeken met rotsachtige oevers binnen.

Ook nu bevond de boot zich nog onder water, maar Raffles deed haar nu langzaam rijzen, daar hier geen spoor van menschen te bespeuren viel, en opende het luik voorzichtig. Hij keek om zich heen en toen bemerkte hij tot zijn verwondering, dat de inham, waar de duikboot nu langzaam voortgleed, op nauwelijks vijftig meter voor den boeg van de Bruinvisch als het ware door een soort van natuurlijke brug overwelfd werd.

Maar dat het geen brug was, bleek spoedig genoeg. Want het werd langzamerhand duister, naarmate de boot voortdreef onder de boog van die geweldige brug, door de natuur gevormd! Als het er dus een was, — dan moest zij wel van een geweldige breedte zijn, want verderop was geen spoor van licht te ontdekken. En toch was de zon pas zooeven achter de kim verdwenen!

Met de grootste voorzichtigheid liet Raffles zijn vaartuig vooruitgaan in die steeds toenemende duisternis.

Hij hield wat naar rechts aan, en volgde behoedzaam den zijmuur van wat een vrij groot hol bleek te zijn, dat wellicht bij vloed geheel met water werd gevuld.

En toen deed hij de boot stil liggen.

Zij lag thans naast een soort van natuurlijke steiger of liever een smalle kade ter breedte van ongeveer een meter en die op dit oogenblik een paar decimeters boven het water uitstak, dat hier zoo glad en onbewegelijk was als olie.

De bovenzijde was nat — bij vloed kwam dus het zeewater op zijn minst even hoog als die natuurlijke aanlegsteiger.

„Wij zullen hier voorloopig voor anker gaan,” zeide Raffles, toen hij den toestand had opgenomen. „Van een golfslag is hier natuurlijk nimmer eenige sprake, en dat is een gunstige omstandigheid. Het water rijst maar zeer langzaam en geleidelijk, en onze duikboot zal mede rijzen. Veranker haar, Henderson, en laat ons eens zien waarheen dit wonderlijke pad ons voert. Wellicht is ook deze schuilplaats bruikbaar. Ik zou mij althans niet kunnen voorstellen wat plezierroeiers hier wel te zoeken zouden hebben!”

„Minnende paartjes misschien, mylord?” opperde Henderson. „Het is hier nogal donker en dat wil nog wel eens lokken!”

„Ik meen ook wel eens iets dergelijks gelezen te hebben, James!” antwoordde Raffles meesmuilend. „Maar daarop zullen wij nu toch maar niet rekenen, nu het roeiseizoen voorbij is. Ligt zij goed? Aan land dan!”

Zonder eenige moeite konden de drie mannen van de thans onbewegelijk liggende boot overstappen op het rotspad, dat van hier zeer langzaam scheen te stijgen. Nu eens was het wat smaller, dan een weinig breder dan een meter, en verderop bleek het volkomen droog te zijn, ten bewijze dat het water nimmer deze hoogte bereikte.

Raffles ging vooraan en hij had juist zijn zaklantaarn ontstoken om zijn weg te verlichten, toen hij eensklaps bleef stilstaan en de lamp weer doofde.

„Wat is er?” vroeg Brand, die achter hem liep, onwillekeurig zijn stem dempend.

„Luister eens goed! Wat denk je, dat dat voor een geluid is?”

De drie mannen stonden onbewegelijk stil, thans vlak bij elkander, en na eenige oogenblikken zeide Brand met de grootste verbazing:

„Maar — daar wordt gelachen! Ik hoor duidelijk twee verschillende stemmen!”

„Je hebt gelijk — ik meende eerst, dat ik mij

vergist had! Het is duidelijk te hooren — stil eens — nu wordt er gesproken ook! Dat is al zeer wonderlijk! Wij hebben dus burenen!”

Juist toen Raffles zweeg, klonken zoo duidelijk,

alsof het vlak naast de mannen werd gezegd, de woorden:

„En als wij vannacht niet rijk worden, Eddy, dan worden wij het ook nooit!”

TWEEDE HOOFDSTUK.

DE DRANKSMOKKELAARS.

De drie mannen konden in de steeds toenemende duisternis natuurlijk onmogelijk elkanders gelaatstrekken zien, en toch meenden zij daarop elkanders verbazing te kunnen lezen op het hooren van die onverwachte woorden, die ergens dichtbij gesproken moesten zijn, en toch zag men volstrekt niets, niet de flauwste lichtschemering, ten minste niet op de plek, waar de drie mannen zich nu bevonden.

Men zou aan een zinsverbijstering hebben kunnen gelooven, maar het zou toch wel heel wonderlijk zijn, dat drie volkomen gezonde menschen die tegelijkertijd hadden ondergaan!

Intusschen duurde het gelach nog voort, er werd luidruchtig dooreen gesproken, zonder dat men goed verstaan kon wat er gezegd werd, en toen klonk eenige oogenblikken een soort van dof gerommel, alsof er vaten of kisten over een steenen vloer werden verplaatst.

„Daar moet ik het mijne van hebben!” fluisterde Raffles. „Het toeval schijnt ons opnieuw op het spoor te hebben gebracht van een smokkelcomplot, vrienden! Dat is trouwens niet zoo verwonderlijk! Het krioelt immers van smokkelaars, vooral op dit gedeelte van de kust, dicht bij de Canadeesche grens. Bij een achtervolging immers behoeven de schavuiten slechts naar het noorden te vluchten, en niet eens heel lang, om buiten het bereik te zijn van de Amerikaanse douaniers, die op Canadeesch gebied niets over hen te zeggen hebben. Ik zal alleen mijn lantaren ontsteken, maar het licht naar den grond gericht houden, zoodat wij althans kunnen zien waar wij onze voeten zetten. Volg mij op de hielen, en maak zoo min mogelijk leven.”

Het volgende oogenblik werd het smalle rotspad verlicht door het schijnsel van Raffles' lantaren, en met groote behoedzaamheid liep het drietal verder, steeds hoger, en eensklaps maakte het pad een kromming, en aanstonds doofde Raffles het licht van zijn lantaren weder,

want daar, op geen tien passen afstand, was een smalle kier zichtbaar, waardoor rossig licht naar buiten straalde.

Raffles sloop wat naderbij.

En hij begreep nu spoedig genoeg, hoe het mogelijk was, dat hij zooeven stemmen had gehoord van onzichtbare menschen. De rotswand was op deze plek zeer dun, nauwelijks eenige centimeters en op deze plek gescheurd over een lengte van wel twee meters, en niet meer dan een paar millimeters breed.

De natuur had hier dus twee rotsholen naast elkander gevormd, van elkander gescheiden door een schot, dat op enkele plaatsen zeer dik, op andere daarentegen uiterst dun was.

Waar er daarentegen smalle scheuren in waren ontstaan, zoo kon het geen verwondering baren, dat luid geschreeuw en gelach gehoord kon worden in de grot, waar Raffles met zijn duikboot was binnen gevaren.

Het spreekt vanzelf dat degenen, die zich daarnaast bevonden, wie het dan ook mochten zijn, niet het minste vermoeden hadden van de aanwezigheid van dat aangrenzende hol, of althans van de „gehoorigheid” van hun verblijf, anders zouden zij zich zeker wel wat meer in acht hebben genomen.

Raffles bracht zijn oog voor de nauwe spleet, maar daarbij wachtte hem een teleurstelling, want hij kon niets zien, doordat de scheur schuin door den wand liep. Hij probeerde het op verschillende plekken, hurkte neer, rekte zich op zijn teenen, en tenslotte slaagde hij erin, een punt te ontdekken, waar de spleet een weinig wijder was, en hij een uiterst gering deel kon zien van de grot met een paar vaten, een hoek van een ruwe tafel, en het benedenste gedeelte van een vrouwenbeen, dat rusteloos heen en weer zwaaide. Voorts zag hij nog een rooksluier, waarschijnlijk afkomstig van een sigaret — en dat was alles.

Maar al kon Raffles maar zeer weinig zien — hooren kon hij des te beter.

Daar aan de andere zijde van den rotsmuur was op dat oogenblik een man aan het woord met een zware, wat schorre stem, die verzekerde, met een vuistslag op de tafel, die het zwaaien van het been in de zijden kous onmiddellijk deed ophouden:

„Die Japansche stommelingen zijn erin geloopt, zooals ik van een van de jongens heb gehoord, maar ons zullen zij zoo spoedig niet snappen! En iedere douanier die ik voor den loop van mijn revolver krijg, die heeft den langsten tijd jacht op ons gemaakt! Vannacht gaat het grootste gedeelte van den voorraad over, en een knappe jongen die ons kan aanhouden!”

„Denk er om, Jack, dat de Baai van Fundy stevig bewaakt wordt, en dat zij Nieuw Schotland in de gaten houden,” liet een andere mannenstem zich hooren.

„Geen nood Eddy!” zei de man die Jack was genoemd en het eerst gesproken had. „Ten eerste zijn de douaniers meer naar het zuiden aan het zoeken van de kameraden van die ezels van Japs, en wat hier gebleven is — dat wordt vannacht netjes afgeleid door een gewaande overtocht op een andere bocht! Ik verzeker je dat ik alles keurig voor elkaar heb gebracht! Dicht bij het Grand Manan eiland, heel in het zuiden van den zee-arm zal vannacht een van onze mannen met een paar schuiten heel geheimzinnig manoeuvreeren, en zoodra zij de aandacht van de douaniers tot zich hebben getrokken, steken wij vlug als de maan over. Dichtbij St. John bereiken wij de kust, en daar zullen auto's klaar staan, die den drank dadelijk zullen overladen en rondbrengen! Het grootste gedeelte gaat naar New-York dezen keer, en onze lieve kleine Carmen weet wel waarheen! Is het niet zoo, schatje?”

Het been begon weer te wiebelen, en de stem van een vrouw, een echt, Spaansch keelgeluid antwoordde lachend:

„Dat zou ik meenen, Jack! Ik heb er vannacht zelf bij willen zijn, om te zorgen dat er geen kink in den kabel komt! Alfredo rekent op mij! en als het vannacht lukt — dan kan hij wel een jaar op zijn lauweren gaan rusten zou ik zeggen! Hoeveel verdienste zit er zoowat aan, Jack?”

„Nu, voor de jongens wel een duizend dollar per hoofd — en Alfredo kan er een paar honderdduizend mee in de wacht sleepen, als alles lukt! Maar denk erom wat er is afgesproken — zoodra jij de lading voor hem hebt overgenomen, en de zaak op de auto's is overgeladen, ben ik

voor mijn deel van de verantwoordelijkheid af, en je betaalt mij — wat er is overeengekomen.”

„Heb maar geen zorg — je zult goed betaald worden Jack! Alfredo komt zelf bij St. John op de bekende plaats, om je het geld te betalen!”

„Hoe laat moet het gebeuren?” klonk weer een andere stem, eveneens van een vrouw.

„Precies middernacht moeten we de kust bereikt hebben, je begrijpt wel dat het om minuten gaat. Dan vliegensvlug de kisten en vaten aan land, op een uur gaans ten zuiden van de stad, waar geen sterveling ooit komt, en dan komt het lastigste werkje — het heele geval moet naar boven worden gedragen of geheschen, want de klippen zijn er hoog, en daarboven loopt de straatweg naar het zuiden! Overdag is er natuurlijk geen denken aan — het moet wel in den nacht gebeuren! En alles moet binnen een uur zijn afgelopen. Als het werk gedaan is schepen de mannen zich onmiddellijk weer in — en ik blijf wachten op je vriend, Carmen. Hoe laat zal hij er zijn?”

„Hij kan onmogelijk vroeger dan één uur op de plek zijn!” antwoordde de vrouw.

„Dat is eigenlijk laat genoeg! Wij hadden toch afgesproken dat hij bij de overlading aanwezig zou zijn!”

„Dat had hij zelf ook wel gewild, Jack — maar hij zegt dat het hem onmogelijk was!”

Jack scheen iets in zichzelf te brommen, wat niet te verstaan was, en toen hernam hij luid:

„Het komt er ook eigenlijk minder op aan. Als hij maar zorgt dat hij het geld bij zich heeft, zoodat ik op mijn beurt de jongens kan betalen, dan ben ik tevreden. Nog nooit heb ik zoo'n kostbare lading in een enkele maal moeten overbrengen — bij verkoop in het klein kan het wel een half miljoen opbrengen, en ik ben dus niet onbillijk geweest in mijn eisch, dat ik later de helft van de opbrengst van Alfredo krijg! En nu gaan wij nog maar een uurtje kaarten — en dan vlug aan het werk, om de vaten en de kisten aan boord te brengen!”

„Kunnen we van deze plek af zien of alles bij het Grand Manan eiland goed van stapel loopt?” vroeg weer de tweede vrouwenstem.

„Wat ben jij nog een groentje, Margaret!” antwoordde Jack. „Denk je soms, dat het vlak naast de deur is? Gelukkig niet! Je kunt er hier dan ook niets van zien, en dat zou je ook niet overdag kunnen doen, zelfs niet met de beste wil van de wereld.”

Het gesprek nam een andere wending, men hoorde het rollen van dobbelstenen over de houten tafel, het ontkurken van een flesch, en toen hieven een paar van het gezelschap een

soort van ouderwetsch zeeschuimers liedje aan, waarin iets voorkwam van doodskoppen, rum, ponjaards en goud.

De smokkelaars moesten dus wel heel zeker zijn, dat zij onmogelijk gehoord konden worden door iemand op de plek waar zij zich thans bevonden. Het hol lag zeker diep in het rots-gesteente, en kon zeker worden afgesloten door zware, met ijzer beslagen deuren, waarvan Raffles ook een tipje kon zien.

Daar hij het nutteloos achtte, nog langer te luisteren richtte hij zich uit zijn moeilijke houding op, en fluisterde tot Brand en Henderson:

„Een schoone gelegenheid om onze kas te spekken! Wie had kunnen denken, dat na de cocaine zoo spoedig de whiskey en de champagne aan de beurt zou zijn! Hier is een groote slag te slaan — en wij moeten ons aanstonds op weg begeven vrienden!”

„Waar wil je dan heen?”

„Welk een vraag! Natuurlijk naar St. John, waarheen die smokkelaar zich ook heeft begeven.”

„Ben je van plan het tegen twintig bandieten, goed gewapend natuurlijk en tot alles besloten, op te nemen — om nog te zwijgen van de mannen die de vrachtauto's zullen besturen, en die ook wel geen engelen zullen zijn?”

„Niets van dat alles, Brand!” antwoordde Raffles rustig. „Zoo dwaas zal ik niet zijn. Er zijn echter wel andere middelen, die heel wat minder gevaarlijk zijn!”

„De politie waarschuwen bijvoorbeeld!” her-nam Brand gretig.

„Wat is dat nu voor dwaasheid? Zoodat die alles in beslag zou nemen, en mij de buit zou ontgaan?”

„De politie betaalt een procent, Edward, van iedere aangehaalde bezending smokkel-waren, aan den persoon, die haar op het spoor daarvan brengt!”

„Dat is best mogelijk, — maar ik heb om te beginnen liever niets met de politie te doen, ten tweede is dat lang niet genoeg naar mijn zin, en ten derde zullen die auto's toch nog wel aangehouden worden, door mijn toedoen, wees daar maar niet bang voor. En nu niet langer gepraat, maar aanstonds aan den arbeid!”

„Ben je van plan met de duikboot over te steken?”

„Neen, — die ligt hier veilig! Er zal in Yarmouth wel een snelle en betrouwbare motorboot te huur zijn. Ik waag er liever niet onze bruin-visch aan, die op herstel wacht.”

„Hoever is de afstand van Yarmouth naar St. John?”

„Ruim honderd kilometer!”

„Maar dan kunnen wij onmogelijk op tijd zijn!”

„Dat kunnen wij wel, als wij nu onmiddellijk vertrekken, en wij verschaffen ons een snelle boot! Het is nauwelijks zeven uur — wij hebben dus vijf uren den tijd, en daarvan zullen er ongeveer drie afgaan voor den overtocht.”

Brand zag zeer wel het gevaarvolle in van de geheele onderneming, om met een boot, die natuurlijk niet groot kon zijn, des nachts een zee-arm over te steken, die geen van allen goed kende, met een bestemming, die al even onzeker was. St. John was ongetwijfeld een groote stad — maar niet die was het doel, maar een punt, dat omstreeks een uur gaans zuidelijker was gelegen.

Daar hij echter wel begreep, dat het overbodige moeite zou zijn, Raffles tot andere gedachten te brengen, zoo schikte hij zich zuchtend in het onvermijdelijke, en liep zwi-gend achter Raffles aan, die reeds zoo vlug hij kon het rotspad weer afdaalde, dat meer naar omlaag reeds door het zeewater bedekt begon te worden.

Tenslotte moesten zij tot aan hun knieën door het water waden, alvorens zij den uitgang van het hol bereikten.

Het was nog lang niet volkomen duister, nu zij weder op het strand stonden, en toch donker genoeg om het te durven wagen, een kleine onderzoekingsstocht in te stellen naar het aangrenzende hol, dat toch vrij gemakkelijk van de zee bereikt moest kunnen worden.

En toen zij tien minuten hadden geloopt, zagen zij ook inderdaad in een smalle kreek een drietal zeewaardige motorbooten voor anker liggen, die blijkbaar onder bewaking stonden van een tweetal mannen, die langzaam heen en weder liepen langs den oever, en in een druk gesprek met elkander verdiept schenen te zijn.

Brand trok Raffles bij de mouw, en zeide fluisterend:

„Zou het nu werkelijk niet beter zijn, de douaniers te waarschuwen, en die heele bezending in dat hol daar in beslag te laten nemen? Daarna kun je met die lieden toch nog doen wat je wilt!”

De wenkbrauwen van Raffles gingen een heel eind in de hoogte, toen hij opmerkte:

„Maar mijn waarde Brand — waar zijn je gedachten? Vergeet je heelemaal dat Nieuw Schotland Engelsch bezit is, en dat geen enkele Amerikaansche douanier daar iets te zeggen heeft?”

„Maar er is toch een overeenkomst met de Engelsche regeering....”

„Zij is er nog niet, Brand, en misschien komt zij er ook heelemaal niet! Maar zelfs al wordt zij gesloten, dan houdt zij nog alleen maar in — dat de Canadeesche regeering een handje zal helpen bij het toezicht op de grens. Maar dat is heel iets anders dan aan Amerikaansche douaniers veroorloven, op Engelsch gebied een onderzoek in te stellen! Zooals de zaken nu staan, kan men er te Washington volstrekt niets tegen doen, al zou geheel Nieuw Schotland kraken van het gewicht der vaten brandewijn, welke de smokkelaars op zijn bodem zouden willen opstapelen! Komen die vaten in Amerikaansche wateren — dan is het natuurlijk heel iets anders! Maar ook hier bestaat de vijf-mijlsgrens, en daar valt geheel Nieuw Schotland buiten. Neen, mijn plan is het beste! Laten wij voortmaken — ik geloof dat daar een pad over de rotsen voert — en daarginds kunnen wij de lichten van de stad reeds duidelijk zien!”

Brand had nog wel eenige tegenwerpingen willen maken, maar hij bedacht zich, en zweeg. Hij overtuigde zich maar eens, dat hij zijn revolver bij zich had gestoken en toen volgde hij Raffles, die vlug als een gems tegen het smalle rotspad opklauterde, buiten het gezicht der beide babbelzieke bewakers der booten.

En toen zij eenmaal boven waren, zagen zij, op geen drie kilometer afstand, Yarmouth voor zich liggen, waar langzamerhand de lichten ontstoken werden. Een gebaand pad was hier nog niet, maar toen zij een kwartier lang in de richting van de stad waren gegaan vonden zij toch een weg, weliswaar schraal verlicht, die evenwijdig liep met de spoorbaan.

Eenmaal raasde hen een lange trein voorbij getrokken door een geweldige locomotief, die als een monsterachtig groote slang, vonken spuwend en brullend in de duisternis verdween.

Zij wisten dat zij nu onmogelijk meer konden missen, stapten flink aan, bij het licht van de maan, die zooveel op was gekomen, en na drie kwartier loopens bereikten zij de kade van de stad, waar het nog vrij druk was. Talrijke winkels waren nog geopend, de bioscopen liepen vol bezoekers, en het was voor Brand en Henderson een vreemde gewaarwording, die plotselinge overgang van duisternis en romantische woestheid tot al deze uitingen van het moderne leven.

Het spreekt echter vanzelf dat zij zich nergens ophielden, behalve in een winkel van eetwaren, waar zij wat koeken kochten, maar zich zoo

spoedig mogelijk het huis lieten aanwijzen van een bootenverhuurder.

Deze man, een reusachtige Ier, keek zeer verwonderd op, toen Raffles hem de vraag stelde hem een boot te willen verhuren, op dit uur van den avond, maar toen Raffles dadelijk daarop de som noemde, die hij wilde betalen, en aanbood, een behoorlijk statiegeld te betalen, toen verdween die verwondering als sneeuw voor de zon, de zakenman werd in hem wakker, en hij ging de drie mannen zonder een woord te zeggen voor naar een groot schuithuis, waarvan hij de deur met een roestigen sleutel opende, en waarbinnen een viertal motorbooten bleken te liggen.

Hij wees de grootste aan, en zeide lakoniek: „Die is vaarklaar! Benzine en olie aan boord. Vier slaappleatsen. Moet u een kapitein mee hebben?”

„Wij zijn onze eigen kapitein, vriend!” antwoordde Raffles. „Ik hoop dat je morgen je boot terug hebt — maar je hoeft je volstrekt niet ongerust te maken als wij wat langer uitblijven. Het weder is prachtig, en daar willen wij van profiteeren.”

„Neemt u in het geheel geen bagage mee?” „Die zullen wij onderweg koopen!” antwoordde Raffles kortaf.

Een oogenblik keek de Ier Raffles strak aan, en toen verscheen er een soort van glimlach om zijn breede lippen. Er is bijna niemand op Nieuw Schotland, of hij doet aan smokkelarij, staat er althans in een of ander verband mee, of weet op zijn minst alles wat met dranksmokkel iets te maken heeft.

Met die boot zou zeker geen plezierreisje worden gemaakt, zoo oordeelde de Ier, maar wat ging het hem aan?

Hij hield dus eenvoudig zijn grove hand op, en zeide langs zijn neus:

„Betaalt u mij de huursom en het statiegeld maar, en doe met de boot wat u wilt!”

Raffles opende de waterdichte portefeuille, die hij bij dergelijke gelegenheden steeds met een stevige riem onder zijn kleederen op zijn borst bevestigde, en betaalde de Ier de overeengekomen som, tot stille wanhoop van Brand, die het bedrag veel te hoog vond.

Daarop begaven zich de drie mannen aan boord van het scheepje, zij duwden het naar buiten, door de lattendeur heen, de Ier wuifde nog eens, juist als iemand die voorgoed afscheid neemt van menschen die hij wel nooit zal terugzien, en een oogenblik daarna schoot de „Irene”, zoo heette het bootje, de haven reeds uit, en de drie opvarende mannen hadden al spoedig

gelegenheid over hare snelheid woorden van lof te kunnen uiten.

De scherpe boeg sneed als een mes door de donkerblauwe golven, en de „Irene” had al spoedig een snelheid van vijf en dertig knopen.

Terwijl Raffles haar met vaardige hand de haven uitstuurde, overtuigden Henderson en Brand zich, dat er ruimschoots voldoende brandstof en olie aan boord was, en ook drinkwater. De boot was voor het overige zeer goed uitgerust, met behoorlijke bedden, smal maar zindelijk, waschgelegenheid, en allerlei eetgerei. De machine verkeerde in de beste orde, en al was de boot lang niet nieuw meer, haar snelheid had volstrekt nog niets geleden.

De voorgeschreven lichten waren ontstoken, en Raffles voer op het kompas de Baai van Fundy in. In de groeiende duisternis was links, op verren afstand, de massa zichtbaar van het Grand Manan Eiland, waar de douaniers bezig moesten worden gehouden door de handlangers der smokkelaars, die alleen in opdracht hadden, de achterdocht der douaniers gaande te maken en hen zoover mogelijk van de plek weg te lokken, waar de smokkelaars den zeearm wilden oversteken.

Van schepen was echter in het minst niets te zien, daartoe was het ook nog te vroeg, en de „Irene” sneed de golven met toenemende snelheid.

„Wat zullen wij nu doen, als een douanier ons aanhoudt?” vroeg Brand, die naast Raffles was komen staan en op een scheepsbesluit kauwde.

„Dan laten wij de heeren natuurlijk aan boord komen, wij toonen hun dat wij zelfs geen druppel spiritualiën meevoeren, en wij verzoeken hen, een weinig spoed te betrachten bij het voortzetten van hun weg!” antwoordde Raffles. „Ik hoop echter dat het lot ons gunstig is, en dat zij ons met rust zullen laten. Hoe laat is het?”

„Kwart over negenen!”

„Dan hebben wij nog tijd in overvloed!” hernam Raffles. „Wij zullen nu den zeearm dwars moeten oversteken, en ik hoop, dat wij binnen twee uren op de plaats van bestemming zullen zijn. Laat eens zien — een uur ten zuiden van St. John — dat moet dan in de onmiddellijke nabijheid van het visschersplaatsje St. Andrews zijn. Ik meen mij te herinneren dat de kust daar inderdaad heel geschikt is voor ondernemingen als van deze smokkelaars, ofschoon er in normale tijden altijd druk gepatrouilleerd wordt. De schavuiten hebben er dus goed aan gedaan, de aandacht der douaniers naar een geheel andere plek af te leiden.”

„Maar hoe kunnen de beampten vermoeden dat daar iets gaande is?” vroeg Brand.

„Dat gaat al heel eenvoudig in zijn werk! Een zoogenaamde spion van de smokkelaars, verradt, naar het heet uit wraakzucht, zijn makkers, en negen van de tien keeren loopen de douaniers er in; tenminste als de man zijn rol goed speelt. En nu wilde ik ook wel eens iets als een avondmaal hebben! Neem zoolang het stuurrad van mij over, Brand — ik ga Henderson wat gezelschap houden. Houd steeds rechts aan, in de richting die het kompas thans aangeeft, dat wil zeggen noord, drie streken westwaarts!”

Brand nam met een hoofdknik het stuurrad over, en Raffles verdween naar de kleine kajuit, en deed zich daar tegoed aan wat de drie mannen zoeven hadden ingekocht.

Gedurende de overtocht deed zich niets bijzonders voor, behalve, dat twee malen een snel schip voorbij voer, waarvan het niet te zien was, tot welke landaard het behoorde.

Raffles nam er wijselijk geen notitie van, en omstreeks elf uur in den avond kwamen de weinige lichtjes van St. Andrews in het gezicht. Nog verder echter hadden de drie mannen het sterke licht van de vuurtoren van St. John in het oog gekregen.

Raffles nam nu het stuurrad weer over, en voer zeer behoedzaam verder, want het vaarwater is hier lang niet gemakkelijk, en biedt vooral des nachts vrij veel gevaren aan dengeen, die den zeearm niet zeer goed kent. Het was een geluk dat de „Irene” weinig diepgang had, en dus ook niet veel kans liep, op een klip te loopen.

Toen zij reeds de donkere massa van de kust duidelijk konden onderscheiden, dank zij het licht van de maan, merkte Brand op:

„Nu zou ik toch wel eens willen weten, hoe je de juiste plek meent te kunnen aanduiden, waar de smokkelaars hun waar aan land zullen zetten!”

„Die is niet aan te geven, Brand, dat is nogal duidelijk! Maar dat acht ik niet noodzakelijk. Een uur ten zuiden van St. John is in elk geval een aanwijzing, die niet voor tweeërlei uitleg vatbaar is. Wanneer wij slechts een van die hooge rotsen beklimmen, hebben wij een zoo ver uitzicht, dat ons weinig zal kunnen ontgaan. En nu is het zaak, een veilig plekje uit te zoeken, waar wij kunnen ankeren! Ik meen daarginds een opening te zien, waarschijnlijk een baai, waar ik niets van branding zie, en daarom zullen wij maar binnenvaren.”

De „Irene” beschreef een vrij scherpe bocht, en leek recht op de witte schuimlijn der branding aan te loopen. Maar Raffles had goed gezien, de kustlijn week sterk terug, vormde een diep insnijdende kreek, en hier was het, dat Raffles

de motorboot behendig binnenstuurde. De „Irene” minderde vaart, zocht de schaduw op van een hoogen rots, en lag tenslotte stil, na een weinig op het fijne zand van een volkome vlak strand te zijn geschoven.

DERDE HOOFDSTUK.

DE MOORD.

Het was op deze plek volkomen stil, en men zou zich op een onbewoond eiland kunnen wanen. In het visschersplaatsje was alles natuurlijk reeds ter ruste gegaan, en op zee viel geen enkel sein te bespeuren, en alleen maar heel in de verte een paar schijnbaar beweging-looze lichtjes.

In het noorden zag men, wanneer men den heuvel ten halve opklom, een vage, witte gloed, en wanneer men nog hooger steeg, kon men duidelijk het licht zien van den vuurtoren van St. John. Zijn schijnsel reikte zeer ver, en het was dus reeds bij voorbaat uitgesloten, dat de smokkelaars aan dien kant van de hooge heuvels hun waren zouden trachten over te laden.

De drie mannen waren droogvoets aan land gestapt, maar aanstonds zeide Brand op een toon van ongerustheid:

„Het is te hopen, dat onze boot niet te ver wegzakt in het zand, op het oogenblik dat wij haar zouden moeten gebruiken om terug te keeren!”

„Terugkeeren? Wat meen je? Je denkt toch zeker niet, dat ik van plan ben naar Nieuw-Schotland terug te gaan?”

„En de „Irene” dan? Moet die dan niet naar de bootenverhuurder teruggebracht worden?”

„Ik bewonder je roerende bezorgdheid voor dien Ier, Brand! Ik vind echter dat de garantiesom en de huurprijs voor een week, die ik hem betaald heb, ruimschoots de waarde van dit oude scheepje dekken! Trouwens — hij kan het hier komen halen, zoodra ik hem van New-York uit zal hebben getelegrafeerd! Mochten wij het scheepje echter nog noodig hebben — dan zullen wij wel moeten wachten op den vloed, want voor zoover ik kan nagaan, is het water op dit oogenblik afnemend. Bij hoog water zal de „Irene” echter wel vlot geraken en dan zullen wij haar weder kunnen gebruiken. Heb ik mijn geld bij mij? Ja! Mijn wapens? Ook dat is in orde!

Voor het overige zullen wij geduldig moeten zijn, en den omtrek eens gaan verkennen.”

„Veronderstel, dat de smokkelaars juist dezen ingang hebben uitgekozen om naar binnen te loopen, Edward!” merkte Brand op, toen Raffles zich gereed maakte, de helling van den rots te beklimmen, die omstreeks tien meter van den oever zich verhief.

Raffles wendde zich weer om, en zeide langzaam:

„Dat zouden wij moeilijk kunnen verhinderen, en wij moeten maar hopen, dat het toeval ons geen parten speelt, ofschoon ik moet bekennen dat deze inham zeer wel bruikbaar zou zijn, om er een schuilplaats in te zoeken. Gelukkig echter zullen zij onze boot wel niet zoo spoedig ontdekken, omdat zij pas over een uur komen opdagen en dan onmogelijk zoo ver kunnen komen als wij gekomen zijn! En nu naar boven, en onze wachtpost betrokken!”

Zwijgend klauterden de drie mannen achter elkaar, niet zonder moeite tegen de vrij steile helling op van de naakte rots, die bijna vijftig meters hoog was, en van haar top af een ruim, onbeperkt uitzicht bood over een groot gedeelte van den zeearm. Ter linker zijde kon men op eenigen afstand het dorpje St. Andrews in een soort van dalkom zien liggen, en heel verweg de lichten van St. John, die echter verduisterden tegenover den fellen gloed van het vuurtorenlicht. Wanneer de drie mannen zich omwendden, dan zagen zij, van de plek waar zij zich ophielden, niets anders dan grillig gevormde heuvelen, slechts spaarzaam begroeid, verderop eenige boschjes, en dan nog heel wat verder iets wat waarschijnlijk wel een weg zou zijn, want een paar malen hoorden zij, gedempt door den afstand, het brommen van een automobiël motor, en zagen zij snel lichten voorbij glijden.

Aan de overzijde van den inham, dien zij waren binnengevaren en die op dit punt on-

geveer dertig meter breed was, verrezen alweder heuvels, een weinig lager dan die, waarop zij zich nu bevonden, geleidelijk afnemend in hoogte naar den kant van den weg. Van het strand, als men dien naam mocht geven aan een smalle strook zand, overal met rotsblokken bezaaid, was op dit punt echter maar heel weinig te zien.

„Wij zullen nog wat verder naar voren gaan, of nog beter — wij zullen ons verdeelen! Jij blijft hier, Brand, ik zal wat verder naar den kant van het strand gaan, en onze brave Henderson zal optreden als „verbindingsagent”. Let goed op den weg, luister vooral scherp toe, en laat het mij weten als er iets bijzonders gaande is! Ik zal van mijn kant hetzelfde doen.”

Brand strekte zich op den harden grond uit, met de blikken gevestigd op het onregelmatige heuvellandschap voor zich, en Raffles kroop behoedzaam voort in de richting van de zee, tot hij niet verder kon, daar plotseling weder de helling een aanvang nam, of liever een lood-rechten muur zonder eenig houvast, en waartegen bij vloed de golven zeker zouden breken.

En nauwelijks had Raffles zich daar uitgestrekt, met het gelaat naar de zee, of zijn scherp oog ontwaarde in de verte drie zwarte vormen, die koers zetten naar de kust. Het waren stellig schepen die zonder licht voeren.

Hij luisterde scherp toe, maar het donderend geraas van de branding belette hem, het klempere van een bootmotor te vernemen. Hij wist evenwel dat hij zich niet vergiste, daar naderden inderdaad de smokkelaars, met hun kostbare vracht, die miljoenen waard was!

Er verstreek bijna een half uur.

En toen was een vergissing niet meer mogelijk, ook al was alles donker aan boord van de schepen. Het waren wel degelijk drie groote motorbooten, zeewaardig, die daar kwamen aanglijden, en inderdaad, zooals Brand wel gedacht had, dezelfde kreek invoeren, welke de „Irene” tot schuilplaats had gekozen. Zij kwamen echter lang niet zoo ver, en dat was niet te verwonderen, want zij hadden een veel grootere diepgang, en bovendien was de eb reeds sedert een paar uren ingetreden.

Raffles zond Henderson, die zich juist bij hem had gevoegd, met de mededeeling dat iets geheimzinnigs scheen gaande te zijn op de straatweg, naar Brand toe, met de mededeeling dat de smokkelaars op komst waren, en binnen tien minuten ligplaats zouden hebben gekozen, omtrent halverwege de lange, smalle inham.

Nog een paar minuten, en toen moest Raffles zijn standplaats wel wijzigen, om de drie schepen

met den blik te kunnen volgen. Hij schoof zich behoedzaam voort naar die zijde van den rots, die naar den inham toegekeerd was, en kwam daar juist bijtijds om te zien hoe de smokkelschepen als het ware onder hem door voeren, heel langzaam, en blijkbaar zoekend naar een gunstige plek om het anker uit te werpen.

Maar die schenen zij aan deze zijde niet te kunnen vinden, want Raffles zag hoe zij de kreek overstaken, en aan den overgestelden oever eindelijk tot rust kwamen, daar, waar tusschen de heuvels een soort van onregelmatig pad zichtbaar was, of eigenlijk een soort van kloof, die met wat goeden wil voor een weg kon worden versleten.

En nu werden er tevens weer een paar lichtjes zichtbaar op de donkere scheepsgedaanten en rauwe stemmen klonken, die een paar bevelen riepen.

Raffles zag op dit oogenblik Henderson achter zich voorbij gaan, naar hem zoeken, en liet een zacht gefluit hooren. Dadelijk kwam de reus toeloopen. Raffles wenkte hem naast zich en wees naar beneden.

Henderson keek een oogenblik aandachtig toe, en vroeg toen zacht:

„Wat doen zij nu, mylord?”

„Zij maken zich gereed de smokkelwaar aan land te dragen, Henderson! Het is ongeveer tien minuten voor twaalf, zij zijn dus prachtig op tijd, en juist te middernacht zullen de handlangers komen opdagen. Wij kunnen van geluk spreken, dat zij juist deze kreek zijn binnengevaren.”

„Zullen wij tusschenbeide komen, mylord?”

„Zeker niet, James! Zij zijn te talrijk, en wij zouden stellig het onderspit delven. Maar ik wil weten waar zij blijven, en als het mogelijk was, zou ik het convooi naar New-York willen vergezellen. In ieder geval is deze plaats niet meer geschikt voor ons, nu de kreek tusschen ons in is, en wij dus onmogelijk kunnen zien waar zij blijven. Maar stil eens — daar zie ik eenige dwaallichtjes tusschen de heuvels, die naderbij komen. De handlangers met de auto's schijnen op komst te zijn! Ga mijnheer Brand waarschuwen — hij moet bij ons zijn!”

Henderson verdween, om Brand te gaan halen en keerde tien minuten later met hem terug.

„Is er iets gaande, Brand?” vroeg Raffles, zoodra de jongeman naast hem was neergeknield.

„Voor zoover ik kan nagaan, moeten er daar op den weg vrij wat auto's bijeen zijn, afgaande op het geluid. Maar zij hebben hun lichten gedoofd. Ik heb ook een enkele maal stemmen gehoord, maar sedert eenige minuten is het volkomen stil.”

„Daar liggen hun schepen! De handlangers zijn op komst, en zij zijn al bezig de vaten aan dek te rollen. Nu, ik moet zeggen dat zij het handig hebben ingericht. Het is alsof alles van een leien dakje gaat.”

Ja, daar beneden, bij het licht van slechts weinige lantarens, en onzichtbaar voor iedereen die zich thans op zee bevond, daar de kreek een vrij scherpe bocht beschreef, waren de schelmen bezig de smokkelwaar aan dek te dragen, en vandaar op het strand te rollen.

Het waren meerendeels kleine vaten en kisten van een grootte en een zwaarte, dat een sterke man er wel een op zijn rug kon wegdragen.

En reeds verdwenen er eenigen met een vaatje op den nek langs het rotspad, dat op het ongelijke strand van de kreek uitliep.

„Men kan wel zien, dat zij het meer bij de hand hebben gehad, mylord!” merkte Henderson na eenigen tijd op. „Het loopt als gesmeerd!”

„Zullen wij hen rustig hun gang laten gaan, Edward?” vroeg Brand na eenige oogenblikken.

„Voorloopig ja! Wat zou je trouwens willen doen? Er zijn daar zeker dertig of veertig mannen en ik acht het onzinnig, tegen zulk een overmacht op te treden! Wij zullen een betere gelegenheid afwachten — en die biedt zich niet hier, maar die moeten wij zoeken bij de plek, waar de auto's op hun vracht staan te wachten. Want daar waarschijnlijk zullen wij mijnheer Alfredo met zijn geld aantreffen!”

De drie mannen kropen langzaam en voorzichtig achteruit, tot zij buiten het gezicht der smokkelaars waren, richtten zich toen op, en begonnen toen af te dalen langs de gemakkelijk begaanbare helling, waarbij zij moesten oppassen geen losliggenden steen te doen omlaag rollen en ten slotte slopen zij voorzichtig voort langs den oever van de kreek, gingen er omheen, bereikten aldus den anderen kant, en drongen daar toen het gebied van de rotsheuvels weder binnen. Zij liepen zeer behoedzaam en stil, en dat was ook wel noodig, want plotseling trad Raffles, die vooraan liep, een paar stappen terug, en hief waarschuwend de hand op. Op geen twee meter afstand liep, gekromd onder zijn last, een smokkelaar voorbij, die een vaatje sterke drank op den schouder droeg.

Het was duidelijk dat het rotspad hier langs liep, en de drie mannen moesten dus op hun schreden terugkeeren, daar zij thans niet gezien wilden worden, en zetten nu hun weg voort in dezelfde richting als zij den man met het vaatje hadden zien volgen.

Twintig minuten later ongeveer doken zij als op een afgesproken teeken tegelijkertijd neer,

want eensklaps hadden zij den straatweg voor zich, op nog geen dertig passen afstand.

Hij was kenbaar aan de grijze kleur van het beton, waarvan de meeste nieuwere wegen in Amerika gemaakt zijn.

Rechts stonden eenige donkere dingen bijeen, die er in het geheimzinnige maanlicht uitzagen als rustende, voorwereldlijke monsters. Dat moesten de wachtende vrachtautomobielen zijn, want telkens zag men een gedaante dwars over den weg sluipen, wier schaduw een gedrochtelijke vorm aannam, door het gebukt loopen onder een zware vracht. Dan klonk er een hol rommelend geluid, een paar woorden werden gewisseld op zacht gefluisterden toon, de gedaante kwam weer terug, en verdween dan schijnbaar spoorloos temidden van de lage heuvels.

En dat ging zoo voortdurend, zonder ophouden. Telkens kwam er een man met een vat of een kist, telkens werd de stapel op de vrachtauto hooger.

Brand bukte zich naar Raffles toe, en fluisterde hem toe:

„Het is mij onbegrijpelijk, dat dit kan plaats hebben. Is hier dan in het geheel geen politie om het te beletten?”

„Waarde Brand — om iets dergelijks steeds en overal te kunnen beletten, zou iedere Amerikaan politiemann moeten zijn — ik bedoel iedere Amerikaan die geen smokkelaar is! Je schijnt je nog altijd geen goed denkbeeld te kunnen vormen van den omvang, die de sluikhandel in de Vereenigde Staten heeft verkregen. Daarenboven — je kunt er wel op rekenen, dat de smokkelaars zich door de komst van een handjevol politieagenten zeker niet zouden laten veront-rusten! Zij zouden hen eenvoudig neerslaan. Natuurlijk — wanneer het toeval zou willen, dat er juist een sterke patrouille langs dezen weg trok — maar dat is juist de risico van het beroep, en de smokkelaars verdienen zooveel geld, dat zij die gaarne op zich nemen!”

„Daar rijdt al een volle auto weg!” merkte Brand fluisterend op. „Zullen wij ze laten gaan?”

„Wat wilde je dan doen, Brand? Haar achterna loopen, en tot stilstand dwingen? Wat wil je met den inhoud doen? Een detail-handel gaan opzetten? Komaan — het is ons toch immers om het geld en niet om den drank te doen! Daar gaat er alweer een — tot meerder vermaak van de schatrijke Amerikanen die wel vijftig dollar voor een flesch echte Fransche champagne over hebben! De tijd nadert nu, dat onze vriend Alfredo, met wien ik gaarne eens zou kennis maken, ten tooneele verschijnt! Naar den naam te oordeelen — en naar de spraak van zijn

vriendin is het een Spanjaard waarschijnlijk."

Raffles had het woord nog niet gezegd, of in de verte klonk het geluid van een naderende auto, met schel brandende lichten, en vijf minuten later stond dit voertuig stil vlak bij de plek, waar de vrachtauto's hunne lading innamen.

Het was een ruime tweezitter, die bestuurd werd door een man van een rijzige gedaante, hetgeen duidelijk te zien was toen hij vanachter het stuurwiel opstond en uit den wagen sprong.

Hij liep voor zijn auto om, en voor een kort oogenblik belichtte het grelle schijnsel zijn scherp geteekend gelaat.

Het duurde echter nauwelijks een seconde, en toen was hij alweder in de duisternis verdwenen, en toch wist Raffles, dat hij dat gezicht met dien haviksneus, en die stekende, zwarte oogen, met het kleine snorretje nimmer zou vergeten.

Dat was dus Alfredo, de man met het geld, die aanstonds Jack zou moeten betalen voor de geleverde waar — een zeer hoog bedrag, waarvan de aanvoerder der smokkelaars zijn mannen weer zou moeten betalen.

Hij scheen een weinig ongeduldig te zijn, raadpleegde zijn horloge, en zeide toen kortaf:

„Het is tien minuten voor eenen! Waarom staan hier nog auto's? Alles had weg moeten zijn!"

Een der chauffeurs mompelde iets bij wijze van verontschuldiging, een motor gromde, en weer reed er een auto weg in de richting van New-York, zooals ook drie of vier anderen gedaan hadden. Dit schenen alle ladingen te zijn, die aan Alfredo, den Spanjaard toebehoorden.

„Hij schijnt niet zelf met zijn vracht mee te gaan?" fluisterde Brand zacht.

„Te New-York zal hij wel zijn opslagplaats hebben, en zijn handlangers die voor de opslag zorgen," gaf Raffles ten antwoord. „Ik kan niet zeggen dat het gelaat van dien kerel mij bevalt, maar zijn wagen is prachtig. Het is een splinternieuwe Packard. Brand, wil je mij het genoeg doen, en eens pogen, of je het nummer kunt opnemen? De maan staat juist achter den wagen, maar wees vooral voorzichtig, want ze mogen je in geen geval zien. Maak dus een grooten omweg, en treuzel toch niet te lang, want over tien minuten zal de geheele onderneming wel afge-loopen zijn."

Brand knikte hem slechts toe, en was het volgende oogenblik weggedoken, alsof hij in den grond was gezonken.

Hij bleef nog geen vijf minuten weg en plot-seling dook hij weder op naast Raffles en fluis-terde hem in:

„Het werkelijke nummer is S. 20715."

„Wat meen je daarmee? Wat bedoel je met „werkelijk?"

„Wel, de nummerplaat is heel knaphandig ingericht! Ik heb het er op gewaagd, mijn bijna uitgeputte zaklantaarnen nog eens in werking te stellen en bij het licht daarvan zag ik dat de S. op een even eenvoudig als knap bedachte wijze in een L. kan worden veranderd, en dat de O tot een 6 kan worden gemaakt, met een en dezelfde handgreep! Er zitten witgeschilderde lipjes van blik achter de cijferplaat verborgen, die door aan een touwtje te trekken op hun plaats kunnen worden gebracht!"

„Knap bedacht en wij zullen het aanstonds noteeren! Ik maak je mijn compliment — dat heb je er heel goed afgebracht! Hij schijnt dus beducht te zijn voor een ontdekking! Ik geloof dat daar de laatste auto vertrekt — en wie hebben wij daar nu? Dat is zoowaar onze Spaansche, die wij Carmen hebben hooren noemen!"

Inderdaad was, onmiddellijk nadat de laatste auto was vertrokken, een vrouw komen opduiken van tusschen het struikgewas, dat den weg om-zoomde, en het had er allen schijn van, alsof zij daar al dien tijd reeds verborgen was geweest.

Zij was gehuld in een soort van omslagdoek, of een mantel, die tot bijna op den grond hing en die voorzien was van een kap, dien zij over het hoofd had getrokken.

Van haar gelaat was niets te bespeuren.

Zij liep aanstonds op Alfredo toe, en sloeg de armen om zijn hals.

Zij spraken op zachten toon eenige woorden, in het Spaansch, waar niets van te verstaan was.

Nu klonk er tusschen de heuvels een zacht gefluit, hetwelk de Spanjaard dadelijk beantwoordde en de vrouw maakte zich onmiddellijk uit zijn omhelzing los, en verdween weer tus-schen het geboomte.

Juist toen Raffles overwoog, dat het thans de beste gelegenheid was, den Spanjaard te over-vallen, klonken er haastig schreden, en het vol-gende oogenblik was Alfredo verdwenen alsof hij in de lucht was opgelost.

Het was duidelijk, dat hij Jack tegemoet was gegaan, om hem het overeengekomen bedrag te betalen.

„Wat is dat nu?" fluisterde Brand verrast.

„Waarom doet hij het niet op den weg, of waarom neemt hij hem niet mee naar New-York?"

„Ik weet het niet," maar het bevalt mij alles-behalve!" gaf Raffles even zacht ten antwoord.

„Waarom is die vrouw niet met hem meegegaan?"

Brand wilde weer iets zeggen, toen op vrij verren afstand een stem klonk, een weinig onge-

duldig, die zij meenden te herkennen als die van Jack, en die uitriep:

„Je hadt mij toch wel mee kunnen nemen in je auto, Alfredo: Wacht, tot ik beneden bij je ben!”

„Waarom? Wij kunnen het evengoed hier afdoen, waarde Jack!” antwoordde de stem van den Spanjaard. „Je hebt je goed gehouden, er mankeert geen vat en geen kist!”

Het valt tusschen de heuvelen moeilijk te bepalen, waar een stem vandaan komt, en het duurde eenige oogenblikken, voor de drie mannen, nog altijd verscholen op een veertigtal passen van den weg af, de plek ontdekten waar de twee anderen zich bevonden.

En dat deden zij dan nog niet door het gehoor, maar door het gezicht.

Want boven op een der granietheuvels zagen zij, duidelijk zichtbaar in het maanlicht, ofschoon zij van den weg af zeker niet te zien zouden zijn, twee gedaanten, die niemand anders konden zijn dan Jack en Alfredo.

En voor zij goed beseften wat er eigenlijk gaande was, was er nog slechts een....

De andere had snel beide handen uitgestoken — er klonk een doordringende kreet, een lichaam viel omlaag, van een hoogte van ruim vijftien meter — toen een dof gebons — en stilte —

Verbijsterd door dien snellen, lafhartigen moord, stonden de drie mannen een paar seconden doodstil, niet wetend wat zij doen moesten, en toen zij wilden handelen, was het te laat.

Een vrouwelijke gedaante holde vliegensvlug den weg op, sprong achter het stuurwiel van de wachtende auto, en bracht den wagen in gang.

Van Alfredo — want hij moest natuurlijk de moordenaar zijn — was niets meer te zien.

Zeker was hij langs een anderen, hem goed bekenden, weg naar beneden gesneld.

Raffles en zijn beide metgezellen baanden zich zoo vlug zij maar konden een doortocht naar den straatweg, tusschen de ongelijke rotsblokken en de doornige struiken.

Op veeren afstand zagen zij de auto even vaart minderen, en hoe daarop een man te voorschijn sprong, de plaats innam die de vrouw zoo-even bezet had, en daarop raasde de auto in een duivelsche vaart weg in zuidelijke richting.

Zonder dat zij zelfs een woord met elkander behoefden te wisselen, keerden de drie mannen weer terug, temidden der heuvelen, maar daar zij de streek niet kenden, duurde het bijna een half uur, voor zij, aan den voet van een hoogen rots, het jammerlijk verminkte lijk vonden van den ongelukkigen Jack.

Hij had onmiddellijk den nek gebroken, maar het gelaat was ongeschonden.

Raffles bekeek het geruimen tijd, scheen zich trek voor trek in zijn geheugen te willen prenten, richtte zich langzaam op, hief dreigend de vuist op in de richting van het zuiden, en zeide toen op een toon van meedoogenlooze vastberadenheid:

„Daar zal hij voor boeten — dubbel en dwars — de laffe sluipmoordenaar!”

VIERDE HOOFDSTUK.

WIE IS ALFREDO?

Raffles en zijn beide metgezellen hadden het aan louter toeval te danken, dat zij niet betrokken werden bij dit sombere geval. Want een half uur nadat zij het lijk van den ongelukkigen Jack gevonden hadden, kwam er politie, in vrij grooten getale.

Het was een van die patrouilles, ongeveer twintig man sterk, die het geheele jaar door, overdag en des nachts langs de kusten trekken, in de hoop, een of andere smokkelzaak te betrappen.

Misschien hadden visschers te St. Andrews de smokkelschepen ontwaard, en daarvan dadelijk kennis gegeven aan de autoriteiten, tuk op de premie, die er op het aanhalen van drank wordt gesteld, misschien was het ook louter toeval, in ieder geval verschenen er twee groote patrouille-auto's, ieder met tien manschappen, die op dezelfde plek dadelijk uitstegen en de geheele kuststrook begonnen te doorzoeken.

Zij vonden sporen van de ontscheping, zij vonden ook de door Raffles verlaten motorboot, die hun heel wat te denken gaf, en ten slotte ontdekten zij het lijk van den dooden smokkelaar, van wien zij moesten aannemen, dat hij van de rots omlaag was gestort als gevolg van een noodlottigen misstap, daar zijn lichaam volstrekt geen andere wonden vertoonde dan die het gevolg waren van den val.

Dat alles zou Raffles echter pas den volgenden dag lezen in een klein hotel van St. John, waar hij tijdelijk zijn intrek had genomen.

Niet echter om er te blijven, maar met het vaste voornemen, zoo spoedig mogelijk naar New-York te vertrekken, en daar een onderzoek te gaan instellen naar den lafhartigen moordenaar, van wien hij alleen den voornaam kende — en het nummer van zijn auto!

Raffles zat alleen in de ontbijtzaal van het kleine hotel, nadenkend over de volkomen mislukking van zijn plannen, terwijl Brand een spoorweggids raadpleegde, en een oogenblik daarna terugkwam met de mededeeling, dat er binnen een uur een sneltrein zou vertrekken naar New-York.

„Dan zullen wij dien trein nemen, Brand!” zeide Raffles, met gefronste wenkbrauwen naar

buiten ziende. „Ik heb geen rust voor ik den schurk ontmaskerd heb, en naar behooren gestraft, die dien lafhartigen moord heeft gepleegd!”

„Stel er de politie van in kennis, dan is dadelijk alles afgelopen!”

„Ik denk er niet aan, Brand — althans voorloopig niet, en niet op de wijze die jij je voorstelt! Natuurlijk zou ik dien Spanjaard kunnen aanklagen, maar dan zouden wij drieën moeten getuigen. En je moet mij zeggen hoe onze aanwezigheid te middernacht op die plek zou zijn te verklaren, evenals het feit, dat ik een gehuurde motorboot in den steek heb gelaten. Het zou weer aanleiding geven tot allerlei gevaar en nasporingen — en een man in mijn positie doet verstandiger, als hij zich daar niet aan blootstelt! Ik zal wel een middel vinden, om dien Spanjaard te straffen! Daarenboven — indien ik hem nu aanstonds ging beschuldigen, zou mij de buit ontgaan, die ik bij hem hoop te vinden! Zegt men hier in de stad nog niets van het gebeurde?”

„O ja, zij is er vol van — en ik kan je zelfs iets vertellen, waarvan je vreemd zult opzien! Er zijn namelijk twee douane auto's geweest op de plek van den moord, geen vol half uur nadat wij onze biezen hadden gepakt! Er is een en ander gevonden, dat het niet twijfelachtig kan doen zijn, of er was dien nacht smokkelwaar aangevoerd!”

„Toen heeft de politie natuurlijk naar alle richtingen getelefoneerd?”

„Ongetwijfeld! Er zijn dan ook drie of vier auto's met drank beladen aangehouden — maar die sluwe Spanjaard schijnt door de mazen van het net te zijn heengeglijpt, althans van zijn bezending heb ik niets kunnen vernemen!”

„Hij zal ze langs een grooten omweg naar de plaats van bestemming hebben gevoerd!” zeide Raffles schouderophalend. „Nu, de man zal mij niet ontloopen, reken daar maar op! En laten wij nu maar vast naar het station gaan, — het is tamelijk ver van hier!”

Brand ging de rekening betalen, en daar de drie mannen op dit oogenblik volstrekt geen bagage hadden, zoo konden zij zich dadelijk

naar het station begeben, stapten daar op den trein naar New-York, en bereikten die stad in den loop van dien zelfden middag. Het was nu te laat om onderzoek te gaan doen inzake het automobielfnummer, en Raffles vergenoegde zich er dus mede, eenige voorloopige toebe-reidselen te maken.

De drie mannen namen hun intrek in een derderangs hotel in de Italiaansche wijk, waar zij weinig gevaar zouden loopen door de politie te worden lastig gevallen. Trouwens, alle drie hadden zeer goed nagemaakte passen, die hen machtigden, zich binnen de Vereenigde Staten op te houden.

Geld had Raffles nog in overvloed, dus daarom behoefde hij zich niet te bekommeren.

Nog dienzelfden avond begaven hij en Brand zich op weg, en huurden een van die kleine huisjes van slechts één verdieping, die men in bijna alle Amerikaansche steden, ook de grootste, dicht bij de stadsgrens vindt, en die verzameld zijn tot een soort villaparken, waar meestal uitsluitend zakenlieden wonen, die dan iederen ochtend en avond met hun auto's van en naar hun bureaux gaan.

Het was vrij ver van het centrum, maar met een vlugge auto kon men veel doen. In ieder geval was het verblijf in zulk een huisje, heel wat veiliger en gemakkelijker dan het vertoeven in een drukbezocht hotel, waar men blootstond aan allerlei lastige vragen en onderzoekende blikken. Want die hotels worden herhaaldelijk bezocht door de politie, die er komt zoeken naar emigranten, die langs onwettigen weg het land zijn binnengekomen, soms naar misdadigers, en altijd naar gesmokkelde drank.

Toen dit zoo geregeld was, ging Brand alleen bij den meubelbewaarder de goedgesloten koffer halen, welke daar eenige maanden in bewaring was geweest, en waarin Raffles een aantal van zijn voortreffelijke vermommings had gesloten.

Toen dit kostbare stuk eenmaal veilig in huis was, kon Raffles het er voor houden dat hij volkomen was uitgerust voor zijn veldtocht. Dien nacht sliepen de drie mannen op niets anders dan drie inderhaast gehuurde matrassen, maar den volgenden dag werd Henderson er aanstonds op uit gezonden, voor de noodige meubelen te gaan zorgen. Om zoo weinig mogelijk de aandacht te trekken, bracht Henderson zelf met een gehuurde vrachtauto die meubelen over. Zij bestonden slechts in drie eenvoudige ledikanten, eenige tafels en stoelen, een bescheiden buffet, keukengereedschap, een paar ligstoelen.

Weelderig was het allesbehalve, maar het

was ruimschoots voldoende, voor drie mannen, die waarlijk wel andere ontberingen hadden geleden, en het maandenlang hadden moeten stellen met de blokhutten in het ijzige noorden, waar men dikwijls niets anders vindt dan een met vellen bedekte rustbank die tevens bed is, een kachel, een ruwe tafel en een paar stoelen.

En terwijl Henderson zoo aan den gang was, en alles zoo goed mogelijk inrichtte, als de beste behanger de gordijnen ophing en een vloerzeil legde, trokken Raffles en Brand er met de snelle tweedehands auto, die Henderson hen eveneens verschaft had op uit, teneinde den vollen naam te ontdekken van den man, die een auto in bezit had met het nummer S. 20715 — L. 26715.

Daartoe moesten zij op het registratiekantoor zijn, waar Raffles zelf eerst een nieuw rijnummer moest aanvragen.

Een goede fooi deed de rest. Een klerkje sloeg zijn dikke registers op, en keerde al spoedig terug met de mededeeling, dat een tweezitter, merk Packard, van het nummer S. 20715 toebehoorde aan een zekeren Alfredo Bonci, die het twee maanden tevoren had aangevraagd.

En hij wist zelfs het adres te geven!

Geheel voldaan keerde Raffles terug naar het kleine buitenhuis, waar hij alles bijna gereed vond, want Henderson had zichzelf overtroffen, en even veel werk verricht als vijf stevige kruiers.

Raffles keek glimlachend om zich heen, terwijl de reus er bij stond als een kleine jongen die een pluimpje krijgt, en zeide:

„Dat ziet er heel goed uit, en wij zullen het, als het noodig is, gemakkelijk eenige maanden hier uithouden! Ik heb het huisje voor een half jaar gehuurd, Brand, en het lijkt mij zeer bruikbaar, daar het zoo afgelegen ligt, niet te ver van de stad verwijderd is, en een garage heeft, om onze auto te stallen.”

„De meubels zijn uit een bazar, mylord, maar een half jaar zullen zij het toch wel uithouden, als wij er geen al te druk gebruik van maken,” merkte Henderson op. „En ik heb ook voor een servies gezorgd, en er is al eten in huis, en ik heb met den melkboer afgesproken...”

Brand barstte in lachen uit, en riep:

„Je bent een volleerde keukenmeid, Henderson! Wat zouden wij moeten beginnen zonder jou! Wij zullen hier een uitmuntend leventje hebben, en je bent een brave kerel!”

De reus kreeg een kleur van plezier, en zeide eenvoudig:

„Ik heb mijn best gedaan, mijnheer Brand,

en meer kan men van een man al niet verlangen. Wanneer wenscht u te lunchen, mylord?"

"Nu, heb je aan een half uur genoeg, vriend James?" vroeg Raffles glimlachend.

"In een half uur zal ik u een maaltijd opdischen, mylord, waarvoor . . . die Romein, wiens naam ik maar niet kan onthouden, zich niet zou behoeven te schamen. Het was die lekkerbek — U weet wel!"

"Luculles, James!" hielp Raffles hem lachend op weg. "Nu, dan verwachten wij veel van je!"

Intusschen was Raffles reeds de kleine huiskamer binnengetreten, die een erker had, waardoor men langs drie zijden kon uitzien — hetgeen in sommige gevallen van groot nut kan zijn.

Hij had op straat een blad gekocht, ontvouwde het, zocht even, las een kort bericht, en zeide toen tot Brand:

"Zij beschouwen het nog altijd als een ongeluk, naar het schijnt, Brand! En zij schijnen het niet vreemd te vinden, dat de makkers van die Jack, die dan toch zeker het ongeluk wel zullen hebben gezien, hun aanvoerder daar maar kalmpjes lieten liggen! De verslaggever van dit blad, die er dadelijk per vliegmaschine heen is gegaan, en voor detective heeft gespeeld, schrijft het hieraan toe, dat men wel gezocht heeft naar het lijk, maar het niet heeft kunnen vinden, en op de vlucht is geslagen bij de nadering van de patrouille auto's."

"Is er nog iets ontdekt van de drie smokkelschepen?"

"O zeker, die zijn niet ver van Grand Manan Eiland achterhaald — leeg natuurlijk! En daar de smokkelaars elkander niet spoedig zullen verraden, kon de douaneboot niets anders doen, dan onverrichter zake weer aftrekken, onder het honend gelach van de smokkelaars!"

"Zouden die reeds weten wat er geschiedt?"

"Dat denk ik niet — tenzij zij een of ander draadloos bericht hebben kunnen opvangen. Nu, dan zal ik zelf de zaak tot klaarheid moeten brengen! Wij zullen vanmiddag eens iets naders trachten te ontdekken aangaande de levenswijze van mijnheer Alfredo Bonci, Brand! Het is van belang dat ik weet wat die man uitvoert! Stil — hier is het adres — River Side Drive! Nu, dat is een heel deftige buurt, waar alleen rijke lieden wonen! Het smokkelen schijnt hem geen windeieren te hebben gelegd."

Het gesprek liep over hetzelfde onderwerp nog eenigen tijd voort, en toen verscheen Henderson in de deuropening, en kondigde aan, alsof hij zijn diensten als huisknecht verrichtte in de smaakvolle woning van Raffles te Londen:

"De lunch is gereed mylord!"

De twee vrienden traden het kleine eetzaaltje binnen, en zetten zich aan tafel.

Zij dachten er zelfs niet aan, Henderson uit te noodigen bij hen plaats te nemen, want zij wisten uit ervaring, dat de reus dit hardnekkig zou weigeren. In een huis, waar dan ook, zoo redeneerde hij, was mylord steeds mylord, en hij was de bediende, en een bediende neemt niet plaats aan dezelfde tafel als zijn meester. En zoo liep hij nu heen en weer van het kleine keukentje naar de eetkamer, en bracht heerlijke coteletten binnen, gebakken aardappelen, versche sla, en als dessert ananas, koffie en room!

"Het is een godenmaal, Henderson!" riep Brand vol geestdrift uit. "Wanneer je niet was wie je bent — dan zou je aan het hoofd moeten staan van een school voor koks! Je steekt den lijfkok van Lodewijk de Dertiende naar de kroon! Hij is de man, die zich in zijn eigen degen wierp, en zelfmoord pleegde, op een avond, dat de oesters voor een diner niet op tijd waren aangekomen!"

"Dat kan ik mij best voorstellen, mijnheer Brand!" zeide Henderson met volmaakte ernst. "Ik zal den naam van dien man onthouden — ik moet eens meer van hem lezen. Was hij erg knap?"

"Hij was beroemd, Henderson — hij verdiende een Ministersalaris, en hij stond voor het fornuis met een met goud geborduurde rok en den degen opzijde!"

"Dat was dom en onpraktisch van hem, mijnheer Brand, neem mij niet kwalijk!" merkte Henderson op, en daarmede verdween hij, zeker om te bedenken wat hij zou doen, als een biefstuk eens niet goed was uitgevallen.

De beide vrienden lunchten op hun gemak, heel wat rustiger dan zij in geruimen tijd gedaan hadden, en vervolgens maakten zij zich onmiddellijk gereed tot de nasporingen, welke Raffles wilde instellen. Zij zouden afzonderlijk handelen, om zoo weinig mogelijk in het oog te vallen. Voor ontdekking van de zijde van Bonci behoefden zij natuurlijk geen van beide te vreezen, want de schurk had hen nog nimmer gezien.

Met de auto reden zij naar de stad, stalden die in een garage dicht bij River Side Drive en toen namen zij voorloopig afscheid van elkander. Brand zou het huis in het oog houden, terwijl Raffles in de buurt navraag zou doen, teneinde iets naders van Bonci te vernemen.

Het was tamelijk laat in den avond, toen zij elkander bij de garage ontmoetten en elkander

zwijgend begroetten met een glimlach, zooals men zegt dat de advocaten het deden in het oude Rome, die elkander ook nooit op straat konden voorbijgaan zonder een veelbeteeke-nenden grijns.

Terwijl Raffles den wagen weder naar het kleine landhuis stuurde, werd er weinig of niet gesproken, maar nauwelijks zaten zij tegenover elkander in de thans helder verlichte eetkamer, ieder met een dampend bord soep voor zich of Raffles begon:

„Tevreden?”

„Vrijwel! En jij?”

„Ik heb niet te klagen! Bonci geeft binnen vier dagen een groot feest in zijn huis!”

„Bonci heeft een minnares, geheeten Carmen Pirelli, met wie hij zich vaak openlijk vertoont!”

„Bonci is lid van een deftige club, en geeft tegenwoordig het geld bij handenvol uit!”

„Bonci speelt hoog, en men zegt van hem, dat zijn kelders steeds voortreffelijk gevuld zijn, ofschoon de politie dat nog nimmer heeft weten te ontdekken!”

„Hij is veertig jaar, en woont sedert drie jaren in Amerika!”

„Hij kwam hier als een arme slokker, zonder bepaalde middelen van bestaan, hij wist de gelegenheden aan te grijpen, om zich omhoog te werken, en thans is hij zoogenaamd effecten-handelaar!”

„Maar de politie staat toch op het punt, eens een nader onderzoek in te stellen naar de effecten, waarin mijnheer Bonci handelt!”

„Hij heeft een vaste loge in de opera!”

„Hij heeft twee renpaarden, en een prachtige verzameling wapens!”

„Nu, dan hebben wij elkander weinig toe te geven, zou ik zeggen!”

„Nogmaals glimlachten de beide vrienden tegen elkander, en toen begonnen zij met smaak te eten, en toen zij hun borden geledigd hadden, trad Henderson binnen, en vroeg met een benauwd gezicht:

„Was de soep wel goed, mylord?”

„Uitmunten, James!”

„Dat is heel gelukkig, mylord, want ik vreesde dat ik ze te zeer gezouten had, en ik heb al dien tijd aan den degen moeten denken van dien Franschen kok. Kan ik de kalkoen binnenbrengen?”

Brand en Raffles schoven hunne stoelen tegelijk een weinig achteruit, en keken eerst elkander, en daarna den reus verwonderd aan.

„Een kalkoen?” herhaalde Brand. „Ben je daar zeker van?”

„Heel zeker, mijnheer Brand — en het is een prachtige vette! Ik heb nooit zulk een mooi beest gezien!”

„Die zal heel wat gekost hebben, James!” meende Raffles glimlachend.

„Geen roode duit, mylord! Hij liep in den tuin, en toen heb ik hem opgevangen en den nek omgedraaid. Hij kon nauwelijks lopen, zoo vet was hij!”

„Maar ben je niet goed wijs, James!” riep Brand verschrikt uit. „Vergeet je dan dat we weder in de bewoonde wereld zijn? Dat is natuurlijk een kalkoen geweest van een buurman, die hem had willen vetmesten voor Kerstmis! Goede hemel, als wij daar maar geen ongenoegen mee krijgen.”

De reus keek heel bedremmeld, en stotterde ontdaan:

„Daar heb ik inderdaad niet zoo gauw aan gedacht, mijnheer Brand. Alles gaat ook zoo gauw in ons leven — zoo zit je midden in de Sahara, en eet kameelenbult, zoo zit je in Peking, en je krijgt zwaluwnestjes op tafel, en een oogenblik later zit je weer in New-York, en je mag niet eens een kalkoen den hals omdraaien! Zal ik hem naar dien heer van hiernaast terugbrengen?”

„Gebraden en wel — neen James — dat zou zijn de beleediging toevoegen aan den roof! Wij willen maar hopen dat hij van de ontsnapping van zijn kalkoen niets merkt — maar ik waarschuw je voor een volgenden keer!”

„Als hij het niet merkt, mylord — dan verdient hij ook niet beter, want het dier woog zeker twaalf pond, maar ik beloof u dat ik voortaan niet zoo haastig zal zijn! Ik ga hem halen — en ik hoop dat hij u er niet minder goed om zal smaken!”

En vijf minuten later zat Raffles voor een waarlijk magistrale kalkoen, goudbruin, geurig, een meesterwerk van braadkunst — en de man, die millioenen geroofd had, aarzelde een oogenblik, of hij 't mes wel zou zetten in die kalkoen, die zijn eigendom niet was.

VIJFDE HOOFDSTUK.

BONCI KNOOPT NIEUWE CONNECTIES AAN.

Het huis van Bonci was niet een van de grootste, maar hij bewoonde het dan ook in zijn geheel. Het was nog slechts een half jaar geleden het eigendom geweest van een zeer bekende filmster, die er gedurende een deel van den winter woonde, en het voor een appel en een ei verkocht had, uit een gril, louter omdat het haar verveelde, met alles wat er in en er aan was, meubelen, zilverwerk, een garage met twee auto's, een zeer goed onderhouden tuin.

Het was in de zeer fraaie slaapkamer van dat huis, op de tweede verdieping gelegen, en waarin maar heel weinig veranderd was, sedert de beroemde filmartieste haar plaats had ingeruimd aan den kooper van haar huis, dat Bonci ontwaakte, zich geeuwend uitrekte, belde, en zich plat weer liet neervallen op het bed.

Er verliepen slechts weinige seconden, en toen werd de deur geopend, en een negerbediende trad onderdanig binnen, wachtend op de bevelen van zijn meester.

„Hoe laat is het, Jim?” vroeg Bonci.

„Twee uur, mijnheer!”

„In den middag toch zeker? Por dios, dat is laat! Ik schijn vannacht niet vroeg te zijn thuisgekomen?”

„Jawel mijnheer, heel vroeg juist! Het was nog geen uur in den morgen!”

„Trek de gordijnen maar eens open. Is het goed weer?”

„Het is prachtig, mijnheer!”

„Maak mijn bad klaar. Zijn er brieven?”

„Veel brieven, mijnheer!”

En de neger kwam met een stapeltje brieven op een zilveren blad op het bed toegetreden.

„Zet maar neer!” beval Bonci kortaf. „En mijn bad — vlug een beetje! Ik snak naar frisch water. Mijn slapen branden nog, en ik heb een smaak in mijn mond alsof ik vitriool gedronken had!”

De neger opende een tusschendeur, en een oogenblik daarna bewees het klaterend geplas van het water in een groote, marmeren vloerkuip, dat Bonci op zijn wenken bediend werd.

Deze had zich half opgericht en opende nu onverschillig een paar brieven tot hij besluiteloos een briefje van een vierkant formaat in de hand

ronddraaide, zonder postzegel, en waarvan het adres met een krachtige hand geschreven was. Hij wilde het lusteloos alweder wegwerpen, bedacht zich, scheurde geeuwend de enveloppe stuk, haalde er het briefje uit, en begon te lezen.

En naarmate hij las, verbleekte zijn gelaat op een vreeselijke wijze, en zijn trekken verwrongen zich tot een soort van grijns.

Hij keek schuw in de richting van de tusschendeur, waardoor hij den neger ijverig bezig kon zien met het bad, las het briefje nogmaals, greep naar de enveloppe, tuurde naar het adres alsof hij krankzinnig was geworden, verfrommelde toen beide met woeste drift, en verborg het onder zijn hoofdkussen.

Na eenige oogenblikken riep hij ongeduldig: „Hoe staat het met dat bad? Wat duurt het lang! Ga maar heen — het is goed zoo! Kom mij over een kwartier helpen met kleeden.”

„Ja mijnheer. Moet ik tegen den butler zeggen dat hij voor de lunch zorgt?”

„Geen lunch!” zeide Bonci kortaf. „Een flesch champagne — en wat cakes en vruchten. Ik kan niet eten. Maak dat je weg komt!”

De neger was zeker aan een dergelijke behandeling gewoon, want hij verwijderde zich zwijgend, deed de deur zachtjes achter zich dicht, en Bonci was alleen.

Hij kwam langzaam overeind zitten, en staarde met verwilderde blikken naar zijn gelaat, bleek, vol blauwachtige plekken van het nachtbraken, de zwarte haren verward om zijn slapen hangend dat hij kon zien in den grooten spiegel, die tegenover het bed hing.

Hij gromde een Spaanschen vloek, stak de hand onder het hoofdkussen, haalde het verfrommelde briefje te voorschijn, en las het nogmaals.

Het bevatte slechts deze weinige woorden: *Mijnheer Alfredo Bonci!*

Hedenmiddag om half drie zal ik zoo vrij zijn mij bij u te vervoegeu om met u te spreken over een smokkelonderneming, die voor u zeer groot voordeel kan opwerpen, zoowel als voor mij. Althans wanneer ik op een wat betere wijze door u behandeld word, als een zekere Jack Malony, u welbekend.”

De brief had geen onderteekening, en het was duidelijk dat hij in de bus was gedaan, daar de enveloppe geen postzegel droeg.

Met de oogen strak op de deur gevestigd, greep Bonci naar een doosje waslucifers dat met andere voorwerpen lag op een tafeltje dat dichtbij zijn bed stond, stak een lucifer aan, hield die bij den brief, en liet hem verbranden, terwijl zijn vingers sidderden.

Toen viel hij weer achterover in de kussens, de handen in de dekens geklauwd, en fluisterde heesch voor zich heen:

„Vervloekt! Wat heeft dat te beteekenen! Niemand zag het — niemand behalve zij weet ervan! En dat zij mij zou verraden — het is te dwaas om er een oogenblik bij stil te staan! Maar wat dan? Wat kan het te beduiden hebben? O maar zij hebben Bonci nog niet! Als het een van de jongens is, die grapjes met mij poogt uit te halen — laat hij zich dan voor mij in acht nemen! Misschien is er een achtergebleven, die iets gezien heeft — en als dat zoo is — nu dan zal hij beleven, wat het zeggen wil, Bonci te bespotten, of hem te dreigen!”

Hij lag nog even stil, liet zich toen uit het bed glijden, liep met onvaste stappen naar de badkamer, ontdeed zich van zijn pyama, en stapte van de marmeren treden van het trapje, in het groote bad, vol koel, geurig water, dat de neger voor hem had gereed gemaakt.

Het frissche bad scheen hem te verkwikken, want zijn gelaat had een andere uitdrukking, toen hij weder in het slaapvertrek trad, zijn huid wreef tot zij gloeide, en zich begon aan te kleeden.

Hij schelde weer, en dezelfde neger van zoo-even trad binnen, en hielp zijn meester zwijgend bij het toilet, terwijl deze een stortvloed van scheldwoorden over hem uitbraakte, en hem eens zelfs ruw van zich af duwde toen de man niet spoedig genoeg gereed was met het borstelen van het zwartglanzende haar.

Toen hij bijna gereed was, keek hij op de pendule, en zag dat de wijzers kwart over tweeën aanwezen.

Toen de neger schuw het vertrek weer verlaten had, bleef Bonci somber een oogenblik voor zich uitstaren naar den vloer, richtte toen met een ruk het hoofd op, balde de vuisten en gromde voor zich heen:

„Hem bij de deur weg laten sturen? Het zou mij weinig baten — en ik wil weten wie mijn vijanden zijn, of wie mij schade kunnen doen! Laat hij maar komen — ik zal hem wel partij weten te geven!”

Hij ging naar een kleine secretaire, trok een

lade open, nam daaruit een fraai bewerkte kleine revolver, overtuigde zich dat het wapen geladen was, en liet het in zijn zak glijden.

Hij wierp nog eens een blik in den spiegel, verliet toen de slaapkamer, en trad een verdieping lager een zeer schoon vertrek binnen, een copy van een der zalen van Trianon, waar op een tafel met vergulde pooten op fijn damast een schaal gereed stond met cakes, en daarnevens een flesch champagne in een zilveren koeler.

Bonci trad dadelijk op de tafel toe, deed de kurk van de flesch springen, schonk het glas zoo haastig vol, dat de wijn over het damast stroomde, en ledigde het vervolgens in een paar teugen.

Hij stond een oogenblik hijgend stil, schonk zich een tweede glas in, ledigde het haastig, en knabbelde als in gedachten een paar cakes op.

En telkens prevelden zijn lippen woorden die onverstaaenbaar waren. Het was alsof hij voor zich heen telkens die vraag herhaalde:

„Wie heeft het gezien? Wie heeft het gezien?”

Een heldere slag van de prachtige porcelainen pendule deed hem als met een schok tot zichzelf komen.

En de klank van dat zilveren geluid was nog niet verstorven, of de deur ging open, en op den drempel verscheen een breedgeschouderd man, die met een ernstigen glimlach een stap nader kwam, de deur sloot, en eenvoudig zeide:

„Hier ben ik, mijnheer Bonci!”

De Spanjaard, die het kristallen glas juist weder had opgeheven om zich opnieuw in te schenken, beefde zoo hevig, dat het glas aan zijn vingers ontgleed, en in scherven op de tafel viel.

Vruchteloos trachtte hij zijn stem tot vastheid te dwingen, toen hij op ruwen toon vroeg:

„Wat moet dat beteekenen? Hoe durft gij zoo onaangediend bij mij binnen treden? Wie zijt gij, en wat wilt gij van mij?”

„Heel wat vragen opeens, mijnheer Bonci, die ik naar mijn beste vermogen zal beantwoorden!” antwoordde de vreemde bezoeker. „Wat het beteekenen moet — dat zal de toekomst leeren. Hoe ik zoo onaangediend bij u binnendring? Wel, het is mijn gewoonte, de bedienden zooveel mogelijk rust te gunnen. Wie ik ben? Dat doet er voorloopig niet toe! En wat ik van u wil? Wel dat zal ons gesprek wel uitwijzen!”

Bonci keek den bezoeker een oogenblik strak aan, en hij zag een man voor zich, die wel bijna een hoofd boven hem uitstak, farsch gebouwd en toch geen hercules, met zeer licht haar, als van een Zweed, doordringende oogen en een litteken dat van de slaap dwars over de wang tot

dicht bij den mondhoeck liep, en zijn gezicht aan die zijde misvormde.

De man was vrij goed gekleed, dat wil zeggen dat zijn kleeren zindelijk waren, maar een heer — wat men in den omgangstaal een heer pleegt te noemen — dat was hij zeker niet. Zijn pantalon miste den scherpen vouw, zijn boord was lang niet schoon, zijn manchetten begonnen een weinig te rafelen, en zijn overjas vertoonde kale plekken. Hij sprak het Engelsch met een licht buitenlandsch accent, ofschoon hij zich met het grootste gemak scheen te kunnen uitdrukken en ook zag Bonci iets listigs in de oogen van den man, dat hem op zijn hoede deed zijn.

Toen sprak hij langzaam, den ander nog altijd aanziende:

„Gij zijt dus degeen, die mij dat vreemdsoortige briefje heeft geschreven?”

„Ik was de man, die u een briefje schreef, mijnheer Bonci — maar ik kan niet inzien waarom het vreemdsoortig zou zijn!”

De Spanjaard, den bezoeker steeds aanziende, bracht de hand naar zijn binnenzak, en onmiddellijk zeide de ander waarschuwend:

„Ik wilde liever dat gij rustig bleef staan, mijnheer Bonci. Wie weet waar uw hand naar toe gaat! Maar neen — ik zie het al — uw revolver zit in de rechterzijzak van uw colbert! Ik vestig er uw aandacht op, dat het heel onverstandig is, zware voorwerpen in uw zak te bewaren. Alle goede coupeurs klagen steen en been, dat wij heeren alleen daardoor zoo spoedig onze keurige costuums bederven! Ga dus uw gang — mij iets te willen toonen!”

Bonci, die op de waarschuwing dadelijk zijn gebaar had onderbroken, keek nogmaals naar den bezoeker, die de rechterhand in zijn broekzak hield, glimlachte zuur, bracht toen opnieuw de hand naar zijn binnenzak, en haalde er het verfrommelde briefje uit, dat hij langzaam ontvouwde. Toen hernam hij:

„Ik herhaal dat ik gaarne zou weten, wat dit te beduiden heeft.”

„Wel, mij dunkt dat de verklaring voor de hand ligt!” hernam de bezoeker, zijn oogen niet afwendend van het gelaat van den Spanjaard. „Ik had juist gemeend, dat mijn briefje tamelijk voorzichtig was, en niet voor tweeërlei uitleg vatbaar. Komaan, mijnheer Bonci — laten wij tot de hoofdzaak overgaan!”

„Maar ik weet van niets! Ik ken dien Jack heelemaal niet — ik heb nooit van hem gehoord!” riep Bonci op heftigen toon.

„Is dat voor u de hoofdzaak? zeide de bezoeker op ironischen toon. „Dat is voor mij de smokkelwaar, mijn waarde heer! Dat andere —

zullen wij later dan wel tot klaarheid brengen! Kort en goed — ik bied mij aan als uw medewerker, en ik wil u in staat stellen, met mij een zeer groote zaak op touw te zetten, die ons beiden groot voordeel kan opleveren.”

„Gij biedt mij dit aan.... terwijl gij weet.... terwijl gij vermoedt....?”

„O, het een kan zeer goed samengaan met het ander!” hernam de bezoeker schouderophalend. „Sinds wanneer zou de smokkelaar gauw op de teenen zijn getrapt? Een vijand meer of minder — een kleine duw op het goede oogenblik — een val van de rots, de auto, die, door een schoone hand bestuurd, op ons wacht en ons haastig wegvoert — wat heeft dat om het lijf?”

Bonci was op het hooren van die woorden wederom op een vreeselijke wijze verbleekt, en hij had zijn stem ternauwernood in bedwang, toen hij hernam:

„Ik weet niet wat dit alles moet beteekenen, herhaal ik u nogmaals. Er moet hier een vergissing in het spel zijn! Ik heb niets met smokkelaars te maken gehad, nooit van mijn leven!”

„Komaan, mijnheer Bonci — laten wij de zaak niet langer rekken dan noodzakelijk is!” hernam de onbekende op een toon van ongeduld. „De champagne die gij daar drinkt is afkomstig uit een kist, die drie dagen geleden aan wal werd gedragen in een kleine kreek niet ver van St. Andrews, te middernacht, en, met vele andere, aangevoerd door drie smokkelschepen, die op Nieuw-Schotland goed verborgen waren geweest, terwijl de geheele onderneming onder bevel stond van Jack Malony, van den man, dien gij om het leven hebt gebracht. Gij ziet dat ik zeer goed op de hoogte ben, en dat ontkenning u volstrekt niet zou baten. Wat gij deelt, dat heb ik gezien, twee anderen zagen het tegelijkertijd met mij — en uw lot ligt in onze handen!”

Bonci was op een stoel neergevallen, niet bij machte, zich nog langer staande te houden. Maar hij gaf het nog niet op, en hernam na eenige oogenblikken, na zijn droge lippen met zijn tong te hebben bevochtigd:

„Als dat zoo zou zijn — hoe komt het dan, dat gij mij al niet reeds lang hebt aangeklaagd?”

„Die vraag pleit voor uw verstandelijke vermogens, mijnheer Bonci! Inderdaad moesten er wel dringende redenen zijn, die mij er van terughielden, u aanstonds bij de politie bekend te maken als een lafhartig moordenaar, die een medewerker uit den weg ruimt, om hem niet te moeten betalen! En zoo is het ook! Die redenen bestaan. Laten wij zeggen, dat het voor het oogenblik mijn voordeel is u op vrije voeten te laten!”

Bonci was weer opgestaan, kwam een paar passen op zijn bezoeker toe, keek hem strak aan, met een gevaarlijk licht in zijn donkere oogen, scheen diep ergens over na te denken, en vroeg toen kortaf:

„Zeg mij uw naam, en laat mij dan hooren wat gij van mij wilt! Verlangt gij geld?”

„Ja, geld verlang ik ook, Alfredo Bonci — en ik zal het ook wel krijgen, maar dat is van later zorg. Wat mijn naam betreft — noemt mij Hobson, als gij dan zoo op een naam gesteld zijt!”

„Nu dan, Hobson, neem daar plaats, en ontvouw mij uw plannen!”

Bonci had op een stoel gewezen, niet ver van de deur, maar Hobson maakte glimlachend een afwijzend gebaar, en antwoordde:

„Het is heel vriendelijk van u, mijnheer Bonci — maar dat zal ik liever niet doen! Die stoel

staat wat ver van mij af — ik zou mij misschien moeten omdraaien — en ik wil uw schutters-bekwaamheden niet onderschatten! Voorts heeft men mij gezegd dat er in dit huis wel eens dingen gebeuren — die u weet wie in den electrischen stoel zouden kunnen brengen, als zij eens aan den dag kwamen. Geen van uw bedienden heeft mij binnengelaten — niemand weet op het oogenblik dat ik hier ben — het zou u misschien niet eens zoo moeilijk vallen, mij ongemerkt uit den weg te ruimen! Dit vertrek ziet er juist uit, alsof er hier of daar wel een goed verborgen deur zou zijn, waardoor gij mij uitgeleide zou doen — maar dan zou ik niet meer leven, denk ik! Naar het schijnt heb ik goed geraden, te oordeelen naar de uitdrukking van uw gelaat! Ik zal dus liever staan, mijnheer Bonci, en u mijn plan ontvouwen!”

ZESDE HOOFDSTUK.

EEN GEVAARLIJKE ONDERNEMING.

Hobson haalde doodbedaard de rechterhand uit zijn broekzak, en nu bleek het dat die vuist al dien tijd den kolf van een zwaren revolver omklemd had.

„Neen, schrik maar niet, Bonci — ik zal het wapen niet gebruiken, tenminste wanneer je mij er niet toe noodzaakt! Maar het is aangenamer met elkander spreken, als wij niet iedere minuut moeten vreezen, een kogel tusschen de ribben te krijgen. Blijf staan waar je staat! en steek je handen op! Hier heb ik het wapen al — zie je nu wel, dat je colbert nu veel netter valt? Ik blijf er bij, dat een gentleman nooit zulke zware dingen bij zich moest steken.”

Hobson woog het wapen dat hij den ander had afgenomen, even op zijn hand, liet het toen in zijn eigen zak glijden en zeide, met een zucht van verlichting:

„Dat is een pak van mijn hart — en nu kunnen wij ook rustiger praten! Ik zal maar met de deur in huis vallen, Bonci! Ik weet een voortreffelijk zaakje, dat ik heel zeker zelf zou hebben opgeknapt als het mij maar niet had ontbroken aan het noodige werkkapitaal. Ik was juist van plan, de geheele onderneming maar op te geven, daar ik nergens geld kon krijgen, toen het toeval, de Voorzienigheid — misschien wel de duivel — mij getuige deed zijn van dat kleine, betreurens-

waardige intermezzo, hetwelk de levensdraad van Jack Malony zoo ontijdig afsneed — de arme jongen was nog geen volle veertig jaar! Want toen bedacht ik onmiddellijk, dat ik in Bonci heel zeker een geldschietster zou vinden, die niet zou aarzelen aan mijn billijk verzoek te voldoen!”

„Wat is het voor een zaak?” vroeg Bonci kortaf.

„Cocaïne — en drank! Het is een kwestie van millioenen — als het goed wordt aangepakt! Je begrijpt wel, dat ik niet zoo dwaas ben, je reeds nu bijzonderheden mee te deelen, maar ik kan je wel zeggen dat op een zeer gunstig punt over drie dagen een groot schip een kolossale voorraad smokkelwaar zal aanvoeren.”

„Zonder te worden aangehouden?” vroeg Bonci, die belang in de zaak scheen te gaan stellen.

„Men zal het niet kunnen aanhouden, want men zal het niet zien!”

„Houdt gij mij voor den gek?” riep de Spanjaard woedend. „Ik verzeker u dat de Amerikaansche douaniers goede oogen hebben!”

„Al hadden zij Argus oogen — zij zouden het schip niet kunnen zien, want het is een duikboot! En geen kleine ook! Dat verzeker ik u! Het is een Engelsch vaartuig — en een van de grootste die er ooit gebouwd is. Het verging eenige maan-

den geleden met man en muis tijdens een manoeuvre. Men zocht er wekenlang vruchteloos naar. Maar — er bestaan lieden, die dingen kunnen verrichten, welke voor anderen onmogelijk schijnen. Met behulp van een andere duikboot is dat groote schip gelicht, vervolgens van zijn plaats gesleept — en bruikbaar gemaakt. Vindt gij het zoo merkwaardig, dat gij mij zoo wantrouwend aanziet? Klinkt het onmogelijk?"

„Dat zeg ik niet,” antwoordde Bonci langzaam. „Zulke dingen zijn zeker uitvoerbaar. Maar ik heb slechts van een enkelen man ter wereld gehoord, die de beschikking heeft over een duikboot, en stoutmoedig genoeg zou zijn, iets dergelijks te wagen!”

„Hoe is de naam van dien man?"

„Hij heet John Raffles!” antwoordde Bonci, terwijl hij den ander strak aanzag. Ik weet zeker dat hij de beschikking heeft over een uitmuntende duikboot, en technische kennis in overvloed om te doen — wat gij mij zooeven verhaald hebt. Kent gij den man wiens naam ik daar noemde?"

„Misschien!” antwoordde Hobson schijnbaar achteloos met zijn revolver spelend. „Maar wat doet een naam ertoe? Is het niet voldoende, als wij die groote duikboot veroverd hebben, en haar geschikt hebben gemaakt voor ons doel? Zij kan voor een waarde van honderdduizenden aan drank smokkelen, en voor miljoenen aan bedwelvende middelen! Laat ons kort zijn! Wat deert u een naam? Ik stel u voor, mij met uw kapitaal te helpen!”

„Veronderstel dat ik toegaf”, begon Bonci weder langzaam, „wat zouden uw voorwaarden zijn?"

„Ieder de helft!” antwoordde Hobson levendig. „Mij dunkt dat dit een billijke verdeling is. Het is waar dat gij het kapitaal levert, maar ik lever het idee, wat men zou kunnen noemen *goodwill*! En die is eigenlijk veel meer waard dan vijftig procent.”

„Indien ik toegeef, zult gij mij dan onmiddellijk de plaats aangeven waar de ontscheping moet geschieden?"

„Ik zou u die plaats kunnen noemen — en gij zoudt er toch niets aan hebben,” antwoordde Hobson, terwijl hij Bonci van terzijde een weinig spottend aanzag. „De duikboot kruist voorloopig op zee, een paar mijlen van de plek waar de ontscheping zal plaats vinden, en de kapitein wacht slechts op mijn sein, hetwelk hem zal mededeelen ten eerste dat de weg vrij is, en ten tweede dat ik het geld hebt gevonden. Als het kan, moet alles morgennacht zijn afgelopen. Bedenk dat zulk een gelegenheid zich niet nogmaals aanbiedt!

Maar wat het sein is — dat zeg ik u niet, voor wij samen op de plek zijn! Gij moet mij niet kwalijk nemen, als ik voorzorgsmaatregelen neem! En gij zoudt er zelfs niets aan gehad hebben, als gij mij hier zoudt hebben overvallen en gedood — want gij moet wel begrijpen, dat ik de papieren, waarop de kapitein en ik ons plannetje hebben uitgewerkt, niet bij mij draag! Ik wist met wien ik te doen kreeg.”

De uitdrukking van woede en teleurstelling, die op het gelaat van den Spanjaard verscheen, bewees maar al te duidelijk, dat de bezoeker zich inderdaad in een zeer gevaarlijke toestand had bevonden!

Bonci stond een oogenblik somber voor zich uit te staren, richtte toen plots het hoofd op, en vroeg:

„Hoeveel zou de opbrengst ongeveer bedragen?"

„Als alles verkocht werd, op zijn minst anderhalf miljoen!”

„En hoeveel vraagt de kapitein voor zijn voorraad?"

„Vierhonderd duizend dollars — contant!”

„Dus ik zou die vierhonderd duizend moeten fourneeren, en gij geen cent, terwijl wij toch de opbrengst zouden moeten deelen?"

„Laten wij zeggen dat ik van mijn helft uw tweehonderd duizend terugbetaal — maar verder ga ik ook heel zeker niet!” hernam Hobson. „Bedenk dat gij niets kunt doen zonder mijn hulp! En ik herhaal u nogmaals dat de zaak volkomen veilig is, en dat alles zoo geregeld is, dat succes niet kan uitblijven. Maar gij begrijpt wel — de kapitein wordt een weinig ongeduldig, en dreigt dat hij zich tot een ander zal wenden! En ikzelf zou zeker wel naar een anderen geldschietster zijn gegaan, als ik niet van te voren had geweten, dat dit toch nutteloos zou zijn. Daarentegen wist ik heel zeker, dat gij wel zoo verstandig zoudt zijn, mij behulpzaam te zijn, niet alleen omdat het u veel voordeel zou opbrengen, maar ook om uw eigen hals te redden. Toegeslagen?"

De Spanjaard stond een weinig van Hobson afgekeerd, en deze kon dus niet zien, welk een moordzuchtig licht er voor een kort oogenblik in de zwarte oogen flitste.

Het was alsof Bonci ernstig nadacht en toen wendde hij zich weder tot Hobson met de woorden:

„Ik zal er over denken! Morgen zal ik u bescheid laten weten! Geef mij uw adres — opdat ik u kan bezoeken!”

Hobson liet een kort lachje hooren, en antwoordde spottend:

„Dat zou je wel willen! Geloof je dan werkelijk met een kind te doen te hebben? Zoo dwaas zal ik niet zijn! Als je je wilt bedenken — goed, maar dan kom ik morgenmiddag persoonlijk weer terug, om je besluit te hooren. Wacht eens, ook dat is mij te gevaarlijk! Je zoudt mij wel eens een hinderlaag kunnen leggen. Thans heb ik je kunnen ontwapenen, ik ben ongemerkt door een openstaand raam naar binnen gestapt, maar die truc zou morgen misschien niet gelukken! Wij zullen dus afspreken, dat wij elkander morgenmiddag om drie uur treffen bij de fontein aan de westzijde van Central Park! En daar moet ik de besliste toezegging hebben, dat je morgen met het geld op de proppen zult komen, en je geheel aan mijn leiding zult toevertrouwen, of er komt niets van de zaak!”

„En waarom zou ik u moeten vertrouwen?” riep Bonci grimmig uit. „Ik ken u volstrekt niet! Zulke waren moeten contant betaald worden, dat weet gij natuurlijk ook wel, en wie zou u belletten, mij op een afgelegen gedeelte van de kust te vermoorden, en u van de vierhonderdduizend dollar meester te maken? Gij kunt mij immers zeer goed wat op de mouw hebben gespeld?”

Hobson scheen even na te denken, en zeide toen schouderophalend:

„Misschien kunt gij wel gelijk hebben! Welnu — wij zullen het zoo inrichten, dat gij hoe genaamd geen gevaar loopt! Breng voor mijn part zes of acht vrienden van u mee, maar reken er dan ook op dat gij die schadeloos zult moeten stellen voor hun stilzwijgendheid! Vrienden van smokkelaars doen soortgelijke dingen meestal niet voor niets! Maar ik zal wel iets bedenken, dat die voorzorgsmaatregelen nutteloos maakt, en gij toch volkomen veilig zult zijn. Het is afgesproken? Morgenmiddag precies om drie uur bij de fontein in het Central Park. Ik reken op je hulp, Bonci!”

De bezoeker had zijn hoed opgezet, en stond reeds bij de deur. Daar wendde hij zich nog eens om, en vroeg op veelbeteekenenden toon:

„Hoe is het met de zaak van Jack Malony? Zou je maar niet liever dadelijk bekennen, Bonci? Komaan, tusschen compagnons....!”

„Ik beken niet — en ik zal nooit bekennen!” antwoordde Bonci koeltjes. „Want ik heb reden om te gelooven, dat je je nog wel eens zoudt bedenken, mijnheer Hobson, alvorens in het openbaar als getuige tegen mij op te treden!”

„Nu, zooals je wilt!” zeide Hobson schouderophalend. „Tot morgen dan!”

Hij knikte den Spanjaard nog eens toe, en had het volgende oogenblik het vertrek verlaten. En de deur kon nauwelijks achter hem

gesloten zijn, of Bonci was met een paar stappen bij de deur die naast een zijkamer voerde, en trok ze open. De neger stond grijsiachend bij den drempel, en zeide:

„Ik ben op mijn post, meester!”

„Je hebt dus tijdig het sein gehoord? Je hebt alles verstaan wat die man zeide?”

„Alles, meester!”

„Luister dan goed naar mij, en handel vlug! Volg dien man onmiddellijk, vind zijn huis uit, zelfs zijn kamer, bespionneer hem, en kom mij dadelijk het resultaat melden. Haast je wat — voor hij uit het oog is verdwenen!”

De neger sloop weg, vlug en geruischloos, en Bonci had alle reden om er van overtuigd te zijn, dat hij door dien man op zijn wenken zou worden bediend....

Hij ging naar den schoorsteen, waar hij zooeven had gestaan, wierp een vluchtigen blik op de goed verborgen drukknop, die in een der krullen van het houtwerk zat, en mompelde zachtjes voor zich heen:

„Het is geen kwaad bedachte inrichting, en die nikker is mij van groot nut, en wie gij ook moogt geweest zijn, mijnheer, — je hebt den langsten tijd geleefd! Menschen als jij zijn lastig, en moeten verdwijnen!”

Blijkbaar in de beste stemming van de wereld liet Bonci zich in een gemakkelijke stoel neer, en verzonk in een diep gepeins. Hij zat bijna onbewegelijk een vol uur stil, en toen werd de deur weer geopend, en Jim, de negerbediende, trad binnen, onderdanig en slaafs als altijd.

„Welnu?” vroeg Bonci levendig, terwijl hij opsprong, en den zwarte vol verwachting aanzag.

„Het is in orde, meester!” antwoordde de neger, met een grijslach, die al zijn groote, witte tanden ontblootte. „Ik ben hem gevolgd in een taxi en ik weet waar hij woont. Hij schijnt werkelijk Hobson te heeten, tenminste onder dien naam was hij bekend, en hij woont in een groot huurhuis, op de vierde verdieping, in een enkele, eenvoudige kamer. Hij scheen het niet breed te hebben, zeide de portier en zocht naar werk.”

„Ben je iets te weten gekomen omtrent zijn gewoonten?”

„Ook dat meester! Hij is bijna nooit thuis, eet in een klein restaurant in de buurt, en des avonds gaat hij vast om elf uur naar bed, en slaapt dan door.”

„Zou men — luister eens goed, James — zou men bijvoorbeeld langs een brandladder en een bordes in de kamer van dien man kunnen doordringen?”

De neger scheen onrustig te worden, en antwoordde toen hakkelend:

„Dat zou niet moeilijk zijn, meester! De binnenplaats heeft aan de vier kanten overal ijzeren bordessen en brandtrappen.

Bonci was op den neger toegegaan, en scheen nu zijn blikken in de zijne te willen boren.

Toen zeide hij op zachten toon, maar met de grootste nadruk:

„Luister nu eens goed naar me Jim. Je weet dat je leven in mijn handen is, en dat een enkel woord aan een politieagent je onverbiddelijk wegens moord zou laten hangen. Met negers, dat weet je, maakt men hier niet veel omslag. Ik herinner je daar slechts aan, om je goed te laten gevoelen, dat je mij hebt te gehoorzamen. Welnu, die man, die Hobson, staat mij in den weg, en moet verdwijnen, of je het zelf wil doen, of laten opknappen door menschen, die je kunt vertrouwen, maar met wie ik niets te maken wil hebben — dat is jouw zaak! Wanneer dat zaakje is opgeknapt — dan zoek je met de grootste zorgvuldigheid zijn papieren na, en je brengt me alles wat je maar kunt vinden. Laat geen hoekje, geen gaatje ondoorzocht en overtuig je ook, of er wellicht planken in den vloer losgemaakt zijn geweest! Je zult wel een of andere plattegrond vinden, en meer van die papieren! Heb je me goed begrepen?”

De neger had even heftig gesidderd, maar nu boog hij het hoofd met het zwarte kroeshaar als een geslagen hond, en antwoordde toonloos:

„Wat gij beveelt, meester — dat zal geschieden! Ik kan niet anders! Wanneer moet het gebeuren?”

„Vannacht nog! Morgen zou het te laat zijn!”

De neger scheen nog iets te willen zeggen, bedacht zich, en ging ruggelings het vertrek uit, de oogen vol angst op zijn meester gericht, en toen hij de deur bereikt had, zeide hij nog eens zacht:

„Het zal geschieden meester!”

„Daar reken ik ook op!” hernam Bonci droogjes. „Neem nu aanstonds je voorzorgsmaatregelen, zorg dat er geen mislukking kan plaats hebben, en kom mij den uitslag onmiddellijk mededeelen. Het doet er niet toe of ik al slaap, klop op de deur, en ik zal je opendoen.”

En Bonci stak een versche cigar aan, alsof hij daarmee de zaak als afgedaan beschouwde. Toen de deur dicht was, bromde hij vergenoegd voor zich heen:

„Als het dien zwarten duivel gelukt — dan behoef ik in jaren niets te doen! Twee groote slagen, in zulk een korten tijd — Bonci, het schijnt dat je geluksster nog niet is getaand! En

nu zullen wij eens zien, hoe Carmen het maakt, en haar mededeelen wat er gaande is. Wij moeten ook alles nog voor het feest van aanstaanden Vrijdag in orde maken! Het zal grootsch worden — zij zullen zien wat Bonci vermag.”

De dag verstreek, de avond viel, New-York ontwaakte tot een koortsachtig leven van vermaak en hellen gloed, die overal uit de dancings en de groote hotels naar buiten straalde. De avond maakte plaats voor den nacht, maar Bonci had den slaap niet kunnen vinden.

Hij had zich zelfs niet ontkleed, daar hij wel wist, dat hij toch rusteloos heen en weer zou woelen in het monumentale bed.

Jim was reeds vroeg in den avond heengegaan, zonder iets te zeggen, maar Bonci wist wel, dat zijn slaaf, die door de banden der misdaad aan hem verbonden was, zou doen wat hem was opgedragen.

Het was bijna twee uur toen hij heel zachtjes hoorde kloppen op de deur van de slaapkamer, die door een tusschendeur in verbinding stond met de kamer, waar hij zich thans bevond.

Hij liep haastig door het groote slaapvertrek, opende voorzichtig de deur, trok den wankelenden neger naar binnen, sloot de deur weder, en vroeg op heeschen toon:

„Welnu?”

„Het is gedaan, meester! Uw bevel is opgevolgd — de man, die uw vijand was, leeft niet meer!”

„En — de papieren?”

„Hier zijn ze!”

Met koortsachtige haast griste Bonci den neger eenige papieren af, waarvan de hoeken met bloed bevlekt waren, keek ze vluchtig in, en zeide toen met een diepe zucht:

„Dat zijn ze! Dit is de plek — met de namen er bij, en een heel stelsel van seinen! Ik ben tevreden over je, Jim! Zeg mij spoedig — hoe ging het in zijn werk?”

„O meester — laat het mij niet behoeven te verhalen!” antwoordde de neger sidderend. „Ik deed het zelf — ik overviel hem in zijn slaap, na langs de ladders te zijn binnengeklommen — en voor hij wist wat er met hem geschiedde, had ik hem mijn mes tusschen de schouderbladen gestoken! Kunt gij — mag ik gaan? Ik gevoel mij koud, het is mij alsof ik ga sterven!”

„Men sterft niet zoo spoedig Jim!” antwoordde Bonci spottend. „Maar ga nu maar — ik dank je voor den dienst die je mij bewezen hebt, en ik zal hem weten te beloonen!”

Bonci besteedde nog een gedeelte van den nacht om de papieren te bestudeeren en toen

ging hij slapen, en hij sliep vast, blijkbaar niet bezwaard door de dubbele misdaad, die hij had bedreven. Hij stond vroeg op, en begon aanstonds alle maatregelen te nemen, die er noodig waren met het oog op zijn expeditie naar de kust op een vijftigtal mijlen ten noorden van St. John, waar de duikboot blijkbaar haar waren zou afzetten.

Vroeg in den middag van dien dag vertrok hij, om ter plaatse alles in het geheim te gaan voorbereiden.

Hij huurde groote vrachtauto's, hij wachtte te St. John de komst af van een aantal mannen die hij wist te kunnen vertrouwen, en op het afgesproken uur begaf hij zich naar de plek, duidelijk in de papieren aangegeven.

Juist om een uur begon hij met het geven van zijn seinen. Hij wachtte, maar er werd niet teruggeseind. Hij gaf den moed niet zoo spoedig op, maar herhaalde de teekens, die uit rooksignalen en seinen met krachtige zaklantarens bestonden.

Het bleef stil — niets roerde zich op de zee —

er was geen vaartuig te zien, geen zeilschip, geen roeiboot en een duikboot nog het minst van alles!

Maar al bleef het stil op zee — aan de kust werd het toen plotseling roerig. Want van alle kanten kwamen eensklaps douaniers opdagen, alsof zij uit den grond verreezen! Wellicht hadden zij de seinen gezien — misschien was de zaak verraden — hoe het ook zij, Bonci wist slechts op het uiterste oogenblik, en zeker begunstigd door het lot, te vluchten, en onherkend te ontkomen.

Dien nacht kon hij onmogelijk verder reizen naar New-York, want daartoe was het reeds te laat. Woedend en buiten zichzelf van teleurstelling, in zijn verwachtingen bedrogen, bracht hij den nacht door in een klein hotel, en reisde met den eersten den besten trein des morgens naar New-York terug.

En toen wachtte hem een verrassing, die nog heel wat onaangenamer was....

In den afgeloopen nacht hadden inbrekers zijn fraai huis bezocht, en er ongeveer alles uit weggehaald wat waarde had, terwijl de brandkast was opengebrouwen en leeggeplunderd.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

DE GEESTVERSCIJNING.

Wie of wat Bonci dan ook mocht zijn — hij was een man die zich niet zoo spoedig overwonnen verklaarde.

De onderneming bij St. John was weliswaar mislukt, en hij begon zelfs aan een geheel complot te denken, door Hobson tegen hem op touw gezet, maar in elk geval had hij aan zijn wraakzucht voldaan — Hobson was gedood!

Het behoeft geen verwondering te wekken, dat hij van de inbraak met geen woord kikte tegen de politie. Want die zou nauwkeurig onderzoek hebben ingesteld, hij zou wel hebben moeten verklaren wat hem dreef tot zijn vermoeden tegen zijn bezoeker, en van het een zou het andere kunnen komen. Hij was een voorzichtig man, Bonci! Maar hij ging verder — hij dacht er niet aan, om deze redenen het feest af te stellen, of zelfs maar te verdagen, dat in zijn huis gevierd zou worden!

Integendeel hij wilde zijnen vijanden toonen, dat hij nog de oude was, en zich niet door tegenslagen van de wijs liet brengen! Geld had hij nog genoeg, zilverwerk kon vervangen worden door ander, nieuwe smokkelondernemingen zouden weder goud in zijn brandkast doen vloeien,

en, en zoo waren dan ook eenige dagen lang arbeiders bezig geweest, zijn woning te versieren, en het tooneel op te slaan, waar levende beelden zouden worden vertoond onder leiding van een van Bonci's vrienden, bijgestaan door Carmen, die vroeger een bekende variété-artiste was geweest.

Wij vergaten nog mede te deelen, dat de ongelukkige neger Jim, die de bezittingen van zijn meester had willen verdedigen, door de inbrekers vrij ernstig gewond was, en door zijn eigen moeder werd verpleegd, in het kleine huisje, dat zij in het zuiden van de stad bewoonde.

En op den avond van het feest was alles in volkomen orde. De butler was op zijn post, en voerde het bevel over een schaar hulpbedienden, door een bekende firma geleverd. Er was een koud buffet aangericht, dat bijna boog onder de vracht van fijne spijzen en dranken, er waren twee Jazz-orkesten, er zou worden gedanst, muziek gemaakt, er zouden levende beelden worden vertoond, zooals men ze alleen maar in het zoogenaamd Puriteinsche Amerika kan zien, en men zou zich nog op een andere wijze vermaken.

Natuurlijk was er in een klein nevenzaaltje gelegenheid voor de liefhebbers om hun geld met baccarat en boston te verliezen.

Carmen was verschenen in een kostuum van witte zijde, zoo kort en zoo laag als de mode het maar even toeliet, en pronkte met vele juweelen in het ravenzwarte haar.

En achter het thans nog gesloten gordijn van het tooneel was een geheimzinnig bewegen van de vroolijke jongelieden, die de levende beelden zouden vormen.

Bonci had zelf zijn gasten willen ontvangen op het groote portaal van de eerste verdieping, en omstreeks half tien waren er wel tachtig personen bijeen, dames en heeren, tamelijk luidruchtig, van een eigenaardigen stand, die het midden hield tusschen oorlogswinstmakers en rijk geworden avonturiers.

Er waren echter ook vrij wat gasten, die niet het minste vermoeden wie of wat Bonci eigenlijk was, en hem inderdaad hielden voor den effectenhandelaar, voor wien hij zich uitgaf.

In de kleine danszaal ging het al spoedig vroolijk toe en de jazzband sloeg, kermde, krijschte, en bonsde er lustig op toe.

Paartjes dwaalden af naar een soort van winter-tuin, waar het juist licht genoeg was, om niet met zijn neus tegen de palmen aan te loopen, maar niet licht genoeg om voor onbescheiden blikken te moeten vreezen.

Het was ongeveer tien uur, toen Bonci, die glansde van plezier over het welslagen van zijn feest, en die overall complimenten in ontvangst had moeten nemen, op zijn beurt de kleine zaal betrad, waar het koude buffet was aangericht.

Er bevonden zich slechts een achttal gasten op dat oogenblik, die vroolijk met elkander spraken, onder het verorberen van een sorbet, of een ham-sandwich.

Tegen het buffet, met den rug naar de tusschendeur gewend, stond een heer in de rok geleund, die rustig een glas madera stond te genieten, alle wetten ten spijt.

Bonci liep op hem toe, klopte hem op den schouder, en zeide vroolijk:

„Hoe is het, waarde Jameson — moet je niet dansen? Waarom ben je zoo laat gekomen? Je bent....”

Hij hield plotseling op, en zijn gelaat kreeg een lijkkeur.

De heer bij het buffet had zich langzaam, glimlachend omgedraaid, en Bonci keek in het gelaat van Hobson, die hem een weinig verwonderd, met opgetrokken wenkbrauwen aanzag.

„Een kleine vergissing Bonci!” zeide Hobson, zijn glas neerzettend. „Je hield mij zeker voor

een ander! Maar man, wat zie je bleek? Wat scheelt er aan? Wil ik je een glas water inschenken? Het is zeker de hitte van de danszaal?”

Bonci had zich aan het zware buffet vastgegrepen, wischte zich het zweet van zijn voorhoofd met een kanten zakdoekje, en stotterde:

„Neem mij niet kwalijk, ik dacht — ja, het was inderdaad een vergissing.... van achteren leek je verbazend veel op een goeden vriend van mij! Wel — dat is een aardige verrassing! Ik....”

„Maar man, je kunt niet uit je woorden komen!” merkte Hobson lachend op. „Hoe zit dat zoo? Te veel gedronken? Pas maar op — als er een inval zou worden gedaan, zou je er leelijk bij zijn! Ik zal tenminste maar maken, dat ik mijn glas gauw ledig heb!”

Hobson wipte het restantje van zijn madeira naar binnen, zette zijn glas neer, en vervolgde:

„Een uitnemend wijntje! Dat zal je een aardige duik gekost hebben, Bonci! En vertel mij nu eens, waarom je zoo dom bent geweest, drie dagen geleden onze afspraak in het Central Park te missen! Je begrijpt wel dat ik naar een ander ben gegaan, en twee dagen daarna mijn slag heb geslagen! Dat was gisterennacht!”

„Gisterennacht?” stamelde Bonci, geheel versuft. „Dus niet eergisteren? Wel voor den duivel — wat heeft dat alles te beteekenen? Ik dacht zeker.... mijn hoofd.... het is mij alsof ik gek word!”

„Dat zou ik ook zeggen — je ziet er althans zoo zonderling uit! Ik zou maar wat in de buitenlucht gaan — dan ben je frisch, als over een half uur de levende beelden beginnen.”

„Zeg me nog dit eene, Hobson — is gisterennacht de zaak gelukt? Is je kapitein met het bewuste verschenen?”

„Wel wis en waarachtig! Ik had het geld van een anderen schurk gekregen, op het uiterste nippertje.”

„Zoo — dat is heel mooi — dan wensch ik je geluk! En nu ben je zeker hier gekomen, om mij te sarren? Benjesomsonsgheeelegesprekvergeten?”

„O neen! Verre vandaar! Dat zul je spoedig genoeg ontdekken, Bonci! Verlaat je mij al?”

Inderdaad had Bonci zich omgekeerd, zichzelf bijna niet meer meester, en op den drempel van de deur liep hij bijna Carmen onderstboven.

Hij trok de verschrikte vrouw met zich mee naar zijn werkkamer, sloot de deur, drukte haar neer op een stoel, en siste, op en neer loopend als een tijger in zijn kooi:

„Ik ben bedrogen! Ik ben op een onbegrijpelijke wijze voor den gek gehouden! Het is mij alsof ik duizel. Hobson is niet dood — hij stond zooeven springlevend voor mij in de

buffetzaal en het was alsof hij mij bespotte."

"Niet dood," stamelde Carmen verbleekend.
„En Jim....?"

Inplaats van op die vraag te antwoorden, sprong Bonci letterlijk op zijn telefoontoestel toe, sprak eenige oogenblikken op gejaagden toon, legde langzaam het toestel weer neer — of liever het gleed hem uit de vingers, en stamelde toen, zich met de hand over het voorhoofd strijkend:

„Dat is om gek te worden! Jim is volstrekt niet bij zijn moeder! Zij heeft hem vier dagen geleden voor het laatst gezien, toen hij kwam, om afscheid van haar te nemen. Hij zeide dat hij naar Zuid-Afrika vertrok!"

„Naar Zuid-Afrika!" hakkelde de vrouw verbijsterd. „Maar dan is.... dan was het ook niet Jim, dien je naar dien Hobson hebt toegezonden!"

„Natuurlijk niet!" antwoordde Bonci ruw. „Denk je dat ik een ezel ben, dat je me dat moet zeggen? Maar vervloekt — wie is dat dan geweest? Dan kan het niet anders zijn geweest dan een handlanger van dien Hobson — en dus.... en dus...."

Hij voltooide den zin niet, maar viel neer op een stoel, met gebalde vuisten, maar toen sprong hij weer op, en riep op woesten toon:

„Alles is dus een spelletje geweest! Die Hobson heeft gelogen — van dat geheele aanbod van zijn kapitein is geen woord waar! Die duikboot bestaat alleen in zijn verbeelding. Hij heeft mij alleen van huis willen lokken, om hier vrij spel te hebben — na Jim te hebben omgekocht, wiens plaats werd ingenomen door een handlanger! Hij was het dus die hier heeft ingebroken — en nu heeft hij de onbeschaamdheid, mij hier in mijn eigen huis te komen tarten. O, maar dan zullen wij toch eens zien, wie aan het langste einde trekt! Wat die vervloekte neger heeft nagelaten — of liever wat ik hem nimmer had opgedragen, dat zal ik zelf wel doen! En kom nu mede Carmen, ik wil niet dat de gasten ons zullen missen."

Hij strikte voor den spiegel zijn witte das recht, bette zijn bezweet voorhoofd, en ofschoon zijn knieën trilden van woede en zelfvernedering, zoo stond zijn gelaat toch rustig, toen hij met Carmen de zaal binnen trad, waar de levende beelden reeds aan den gang waren!

Onder luid applaus van het aandachtige publiek was het fluweelen doek juist gevallen over een tafereel, hetwelk „Amor en Psyche" voorstelde.

Dat zou op een na het laatste beeld geweest zijn.

Het laatste moest voorstellen een Sèvres groep.

Het duurde nogal vrij lang, voor het fluweelen doek weder vaneen week en toen stelde het too-

neel heel wat anders voor dan Sèvres porselein.

De scène was op een geheimzinnige wijze verlicht, door een onzichtbare lichtbron, en stelde een berglandschap voor, woest en verlaten en waarop de maan grillige schaduwen tooverde.

Het publiek begon verwonderd te fluisteren, en keek toen wat aandachtiger toe.

In het midden van het tooneel, op een soort van plateau, stonden twee mannen onbewegelijk tegenover elkander, een weinig afgewend, zoodat hun gezicht slechts vaag zichtbaar was.

Zij stonden in een houding, juist als worstelaars, even voor zij elkander zullen aanvatten, met gekromde vingers, en het maanlicht gleed langs hunne gestalten omlaag.

En toen kwam er beweging in die schijnbaar roerlooze gestalten. Beiden wendden langzaam het gelaat naar het publiek, en ergens in de donkere zaal gilte een vrouw. Toen hief eensklaps een der mannen den ander op, hem bij het middel vattend, en die verdween plotseling uit het oog, alsof hij in een afgrond stortte.

Nu was het bleke gelaat van den ander vol naar het publiek gewend, door het paarse licht van den schijnwerper beschenen.

Het was het gelaat van Alfredo Bonci, vertrokken, lijkbleek, vreeselijk om aan te zien.

Toen rees, onder hem, langzaam een gedaante op, met groenachtig gelaat, wijdopengesperde oogen, een gelaat dat van doodsangst sprak, en die gedaante hief langzaam den arm op, en wees met uitgestrekt, dreigenden vinger in een hoek van de zaal, en scheen daar iemand aan te wijzen, en een zware beschuldigende stem sprak de woorden uit:

„Jij deed het, Bonci! Moordenaar! Laffe moordenaar!"

Weer klonk een snerpande vrouwengil, en toen haar schelle stem, die kreet:

„Houdt op! Weg dat gezicht! Het is waar — wij bekennen! Weg! Maak licht!"

Men hoorde de val van een lichaam, plotseling werd het licht in de zaal, de gordijnen vielen toe, en men zag Bonci verwilderd, witter dan de dood, terzijde staan, met twee zware handen op zijn schouders.

Hij deed een vliegensvlugge greep naar zijn zak, en hij had reeds zijn revolver gegrepen om zich een kogel door het hoofd te schieten, maar de beide detectives waren hem te vlug af, en het volgende oogenblik was hij geboeid en zoo werd hij weggevoerd.

Maar toen men eens ging zoeken naar den zoogenaamden Hobson, die het geheele tooneel had voorbereid en gespeeld, toen was er geen spoor meer van hem noch van zijn helpers te ontdekken.

AVONTUUR EN ROMANTIEK

IN DE DIERENWERELD. Uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernis zijn ingetrokken, en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, te midden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen.... De lezers worden als 't ware opgenomen, om met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de rimboe, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken.... Deze verhalen, boeiend als welke ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk, omdat ze

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want ze zijn ontleend aan 't beroemde standaardwerk van den grooten Duitschen dierkundige DR. A. E. BREHM, aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers.

UITSTEKENDE PERS

DANKBARE KOOPERS!

Zelden is een werk met zoo algemeene waardeering ontvangen! Bekende paedadogen als Fr. M. Ludwinus en wijlen Stamperius gaven 't werk 'n warme aanbeveling mede als uitnemende lectuur voor de jeugd. De Pers schrijft: „Interessant, onderhoudend leerzaam”. „Echt iets voor jongens-natuurlijfheders; bovendien zijn er ook zulke meisjes.” „Men schaffte zich dit werk aan!” Van de vele enthousiaste koopers volstaan we met te noemen den Heer A. Ament te Blerick, die schrijft: „Dit boek bevat me buitengewoon! Ik heb alle boeken van Jack London en James Curwood gelezen, dus meen over goede kwaliteit mee te kunnen praten! Ze zijn bovendien een pracht aanwinst voor m'n boekenkast.”

f620 bladz., ruim 45 kleurendrukplaten, 150 foto's, 180 teekeningen,

dit alles tezamengebracht in drie kloeke deelen in stevige linnen prachtbanden gebonden. Om een ieder in de gelegenheid te stellen van deze unieke aanbieding te profiteeren, hebben wij gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Reeds met f 1.— per maand kunt U zich dit standaardwerk aanschaffen. Franco toezending geschiedt onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon.

BON

in te zenden aan N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel
H. Nelissen, Leidschegracht 72, Amsterdam. Postrekening
No. 60092.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen de drie in prachtband gebonden deelen van „Avontuur en Romantiek in de Dierenwereld”, tegen betaling à contant van f 9.— / tegen 3 betalingen van f 3.20 / tegen 10 betalingen van f 1.—. Het bedrag ad f 9.— / de 1e maand. termijn van f is heden door mij verzonden. (Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

L. L.

ADRES:

